

Rolul părintelui în sistemul educațional actual

PITEȘTI 2011

1. ARGUMENT

MOTTO: „*Eu sunt copilul. Tu ţii în mânile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eşua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi binecuvântare pentru lume!*”.

(Din Child's Appeal, Mamie Gene Cole).

Ghidul Părinților este rezultatul experienței comune româno-letone în cadrul proiectului Comenius Regio „*Compararea sistemelor educaționale din Romania și Letonia*” desfășurat de-a lungul a aproximativ doi ani de activitate. Dincolo de acest lucru, el valorizează experiența a două culturi diferite, română și letonă, în ceea ce privește sistemul de învățământ și implicarea părinților, școlii și societății în viața copiilor. De asemenea, el îmbină experiența a două sisteme de învățământ oarecum diferite, dacă privim din perspectiva descentralizării, pentru că învățământul din Letonia a pornit pe această cale cu mulți ani în urmă, în timp ce învățământul românesc se află într-o fază incipientă a descentralizării. În acord cu obiectivele propuse pentru acest studiu, s-a optat pentru o cercetare de tip calitativ, fiind nevoie de un demers cu caracter exploratoriu pentru a pune în evidență cât mai complet nevoile și așteptările pe care un copil (român sau leton) le are de la părintele său, de la școală și societate, dar și felul în care înțelege părintele, școala sau societatea, română sau letonă, să se implice în creșterea și educarea copiilor.

Prezentul ghid își propune să îi ajute pe părinții celor două țări să-și înțeleagă mai bine copiii într-o societate plină de provocări dar și de influențe nocive (droguri, alcool, influență mass-media care nu totdeauna are influență pozitivă, capcane venite pe internet, creșterea gradului de ocupare a părinților, migrația forței de muncă spre țările din occident și implicit însingurarea copiilor etc.).

De asemenea, ia în discuție implicarea mai mare a părinților în activitatea școlii, precum și o gamă diversificată de strategii care pot fi puse în practică în parteneriatul Comunitate - Școală - Familie.

2. DIANOZA, SCOPUL ȘI OBIECTIVELE STUDIULUI

Pentru a putea oferi repere în ceea ce privește viitorul comunității educaționale românești, este necesară o diagnoză revelatoare pentru stadiul actual al sistemului de învățământ, structurată pe trei coordonate:

- relația părinților cu școala;
- relația părinte-elev în familie;
- implicarea comunității în procesul de educație în mediul extra-școlar / extra-familial.

2.1 Relatia părinților cu școala.

Potrivit tuturor observațiilor și statisticilor, părinții simt nevoia unei implicări mai accentuate în educația copiilor la nivelul preșcolar, iar acest interes se estompează pe măsură ce copilul înaintează în vîrstă. Acest interes devine de multe ori aproape insesizabil la adolescentă și maturitate.

Astfel, la vîrstă preșcolară, părintele își conduce copilul la grădiniță, îl ajută mai tot timpul la diversele teme, deoarece copilul, nefiind alfabetizat, nici nu s-ar putea descurca altfel, intră zi de zi în contact cu educatoarea cerând referințe sau chiar oferindu-și sprijinul.

Această preocupare se menține și la ciclul primar. Părinții aleg învățătorul de la clasa copilului propriu, având în vedere mai ales palmaresul acestuia, decât profilul său psihologic. Din păcate, acest fapt denotă interesul crescut al părinților pentru note, pentru latura instructivă, după principiul că „*un învățător cu palmares bogat, va reuși să facă orice copil să ajungă la standarde înalte*”. Părintele neglijeză aproape total partea afectivă, spirituală a educației copilului la școală. El consideră că dacă notele sunt satisfăcătoare, restul nu mai contează. De multe ori copiii nu fac față

ritmului impus de învățător sau nu se ridică la media clasei, dar părinții rareori fac legătura cu nivelul clasei alese.

La gimnaziu și mai ales la vârsta liceală, părinții își consideră copiii deja formați, astfel că ei nu mai au ce să îndrepte sau să modeleze. Din acest motiv, contactul cu școala și cadrele didactice, devine unul sporadic. Sunt părinți care trec pe la școală de două ori pe an – la ședința cu părinții din septembrie și la serbarea de sfârșit de an. Aceste momente sunt simbolice: părintele consideră că trebuie să vină în primele zile ale anului școlar pentru a da un semn de colaborare profesorilor, dar și pentru a-i arăta copilului propriu că este supravegheat. De asemenea, prezența la serbarea de sfârșit de an simbolizează bifarea unei noi premieri sau, în cel mai rău caz, a unei noi promovări. În restul timpului, părintele vine la școală „dacă este chemat”. Aceste prezențe discrete sunt justificate prin sintagma „*nu vreau să deranjez*”. Față de atitudinea implicată a părintelui la ciclurile inferioare, acum se observă o timiditate, o anumită jenă în abordarea cadrului didactic și în abordarea școlii în general.

Se observă adesea în ședințele cu părinții organizate atât la gimnaziu cât și la liceu că părinții sunt foarte rezervați, acceptă în procent foarte ridicat orice pretenție a școlii și orice explicație a dirigintelui sau directorului. Chiar dacă au unele nemulțumiri, acestea nu sunt exprimate public sau petiționarii cer anonimatul motivând că dacă profesorul învinsuit va afla cine este reclamantul, atunci copilul va avea de suferit.

Această situație se observă și atunci când părintele are nevoie să discute direct cu un cadru didactic. El nu îl abordează frontal, din aceeași jenă sau timiditate ci, în majoritatea cazurilor, se apeleză la un mediator.

Acest tip de abordare a școlii se datorează și unei temeri de autoritate în general. Părintele are mai mult curaj în raport cu grădinița sau școala primară pentru că vede acele instituții ca pe ceva mai puțin important, de mai mică amploare, cu un număr redus de cadre didactice. Totodată, explicația „curajului” ar putea fi legată și de vârsta părintelui, mult mai Tânără atunci când copilul său este la grădiniță, față de gimnaziu sau liceu.

Evident că există și excepții de la regulă. Sunt părinți care se implică în mod constant pe toată durata activității școlare a copilului propriu, cum de altfel sunt și dintre cei care, de la început, au o reticență față de educație într-un cadru organizat.

O soluție pentru rezolvarea acestei situații ar reprezenta-o constituirea unor asociații ale părinților cu personalitate juridică. Acestea s-ar comporta aidoma unor sindicate și ar putea deveni un partener redutabil pentru școală. De asemenea, avantajul acestor entități va fi acela că, în negocierile cu școala vor fi eliminate aspectele subiective și vor prima cele obiective, generale. Să ne închipuim că acum multe dintre sesizările părinților la adresa unor profesori sau a școlii, în general, sunt respinse ca fiind nefondate, pentru că părintele prezintă cazul copilului său într-un mod afectat și patetic. Un reprezentant al acestei asociații reprezintă vocea a sute de părinți, astfel că argumentele sale capătă greutate în fața școlii.

De asemenea, Asociația părinților ar avea și un cont bancar unde s-ar putea colecta și gestiona așa-numitul „*fond al școlii*”, atât de controversat astăzi.

2.2 Relația părinte-elev în familie.

A doua componentă a procesului educativ, după școală, o reprezintă familia. Cu mici nuanțe și aici traiectul relației părinte-copil este similar cu cel prezentat anterior. Părintele este mult mai atent cu evoluția propriului copil la vîrste fragede și devine din ce în ce mai absent pe măsură ce copilul se mărește.

La vîrste foarte fragede, copilul este extrem de legat afectiv și fizic de părintele său, în special de mamă. Această legătură se menține, în linii mari până la pubertate. Transformările fizice și mentale pe care preadolescentul le traversează, îi creează o stare de interiorizare din care adulții sunt excluși. Părinții sunt considerați „*prea bătrâni*” pentru discuții legate de maturizarea sexuală și anumite nevoi conexe. Copilul este convins că părintele „*nu poate înțelege*” aceste mutații și atunci caută să se ascundă și să găsească răspunsuri la cei de-o vîrstă apropiată care au trecut de curând sau trec concomitent cu el prin stări similare.

Orice încercare din partea părintelui de spargere a barierelor impuse de copil este respinsă cu brutalitate. Copilul se izolează tot mai mult de familie, petrece o mare parte a timpului singur, în camera sa, ori în compania unor prieteni cu preocupări sau stări comune. Această reposiționare a copilului se datorează faptului că el dorește să fie înțeles și acceptat și e “*absolut sigur*” că părinții n-ar fi în stare de un asemenea gest.

Un alt motiv al acestei distanțări este legat de faptul că părintelui îi este tot mai greu să facă față cerințelor școlare ale copilului. Dacă în ciclul preșcolar sau primar, majoritatea părinților rezolvă onorabil cererile copiilor de a-i ajuta la teme, la gimnaziu, lucrurile se complică foarte mult. Părinții nu mai sunt la curent cu programa școlară, care a suferit o dinamică amețitoare în ultimii douăzeci de ani. Nu trebuie omis nici faptul că mulți dintre părinți nu au fost la timpul lor „*suporterii*” infocați ai școlii aşa că acumulările lor intelectuale în perioada liceului mai ales au fost destul de sumare și e dificil, după atâtia ani, să-și aducă aminte „*ce n-au învățat*”!

Un al treilea motiv, îl reprezintă situația materială. La vârste foarte fragede copilul acceptă aproape orice lucru venit din partea familiei drept bun. El nu are dezvoltați termenii „*calitate*”, „*modă*”, „*de firmă*”, etc. Aceștia capătă sens pe măsură ce copilul simte nevoia să-și creeze un statut în societate, să se poziționeze cât mai bine în grupurile din care face parte sau să intre în grădini persoanei iubite. Pretențiile sale financiare cresc, de la ciclul primar la gimnaziu și de la gimnaziu la liceu. Paradoxal este poate că dintre cele trei motive de conflict prezентate până acum, părintele este mai tentat să pună capăt celui din urmă. El își dă seama că nu va mai putea redeveni confesorul propriului copil și cu atât mai mult nu va putea remonta lipsurile intelectuale pentru a-l ajuta la teme. Din aceste motive, i se va părea mult mai la îndemână statutul de „*sponsor*”.

Având în vedere cele prezентate mai sus, devine ușor de înțeles de ce părintele știe tot mai puține lucruri despre viața și anturajul copilului său, de ce comunicarea se reduce la câteva propoziții scurte „*tipate*” prin ușă și de ce „*dialogul*” este posibil doar atunci când copilul are nevoie de bani.

În aceste condiții, educația în cadrul familiei la vârsta adolescenței tinde adesea către zero. Fiind depășit la toate capitolele, părintele lasă educația în exclusivitate în seama școlii, fără a verifica dacă se produce un feed-back.

O primă soluție pentru evitarea acestui tip de relație ar fi ca părintele să învețe odată cu copilul său. Să fie la curent cu tehnologia, cu trendul în muzică și modă, să pară mult mai Tânăr decât vârsta reală pentru a fi considerat de copil un partener egal, un mentor și un prieten de încredere.

În al doilea rând, părintele ar trebui să se aibă în vedere faptul că maturizarea tinerilor de azi se produce mult mai repede decât acum câteva decenii. Mulți consideră că dacă ei au cunoscut prima dragoste în clasele terminale ale liceului, fiul/fiica sa ar trebui să facă la fel. Cu alte cuvinte, ei aleg să prevină un lucru după ce s-a consumat deja.

Legat de problema materială, trebuie evitate excesele de genul „*lasă să aibă bani, e Tânăr, să se distreze*”! E mai important ca părintele să-și responsabilizeze copilul, să-l conștientizeze de faptul că banii nu reprezintă cel mai important lucru în viață și că, în cazul în care el și-i dorește atât de tare, ar trebui să se gândească și cum să-i realizeze decât la noi tehnici de „*extorcere*” a părintilor.

2.3 Implicarea comunității în procesul de educație în mediul extra-școlar/extra-familial.

Cea de-a treia componentă a educației, și poate cea mai vizibilă dintre toate, o reprezintă implicarea adulților în educația tinerilor, în spațiul public. Poate părea ironic că abordăm și această latură având în vedere faptul că majoritatea părinților esuează în educația propriilor copii într-un spațiu organizat sau instituționalizat (școala sau familia), însă este clar că influențele negative, aproape în totalitate, vin din mediul liber, necontrolat și neprotejat, din stradă. Strada reprezintă un mediu de socializare extrem de favorabil, în care de cele mai multe ori singura regulă este „*nicio regulă*”! Să ne imaginăm următorul scenariu: o mamă își plimbă copilul prin parc. Aceasta este supus vizual și auditiv unui tir de informații, pe care nu le poate filtra sau pe care nu le poate

înțelege, dar din care, în orice situație un procent ridicat sunt dăunătoare: expresii vulgare, comportament obscene, violențe fizice, etc. Părintele poate evita parțial influența acestor elemente, explicându-i copilului fiecare aspect întâlnit, alegând pentru plimbările zilnice zone mai „septice” sau chiar implicându-se activ în „igienizarea” spațiului public.

Din nefericire, în ceea ce privește activismul civic, în societatea actuală el este aproape inexistent, cuvântul de ordine fiind „*nu te băga, nu e treaba ta!*” Majoritatea dintre noi asistăm neputincioși, oripilați sau nepăsători la ceea ce se întâmplă în stradă. Evident că în anumite situații este extrem de delicat să te impeli, mai ales atunci când „*actorii principali*” sunt persoane adulte (în cazul luptelor de stradă, a reglărilor de conturi) însă observăm o tot mai mare neimplicare inclusiv în ceea ce privește corijarea unor comportamente negative la copii. În fiecare zi vedem pe stradă, în centrele comerciale, în parcuri, etc. copii cu limbaj sau atitudini vulgare, violente. Pe unii poate îi cunoaștem, pe alții nu, dar nu acționăm decât sporadic și destul de firav în corijarea lor și acest lucru îl facem din comoditate sau din lipsa unei culturi civice. Aceste momente ar trebui gestionate ca și cum în ele ar fi implicați propriii copii. Inerția publică duce la o contaminare generală a societății, iar stările deviantă sunt tratate ca o normalitate a societății moderne. Ne trezim abia când noi însine sau copiii noștri sunt victime ale străzii, însă deja e prea târziu și poate că nici atunci nu facem nimic, considerând că răul a fost deja comis, așa că ce rost mai are?

Aici un rol covârșitor îl au instituțiile care se bucură încă de un anumit respect în societate (Biserica, Școala, Poliția etc.) sau persoanele publice extrem de cunoscute, care reprezintă modele pentru numeroși tineri. Acești factori ar trebui să arate în societate o imagine ireproșabilă din puncte de vedere moral și, mai mult decât atât, să aibă o atitudine militantă pentru „*curățirea*” societății. Orice om care vrea să trăiască într-o lume mai bună trebuie să iasă din mediul său și să se implice în spațiul public și asta nu programat, în anumite momente amplu mediatizate. Este important ca acest stil de lucru să devină un mod de viață.

Există și varianta simplă a acestui tip de atitudine. În momentul în care suntem martorii unei scene de violentă fizică sau verbală putem pur și simplu să apelăm la numerele de urgență care sunt și gratuite, să atragem atenția părinților protagonistilor minori, să sesizăm persoanele responsabile de acel spațiu.

3. METODOLOGIE. MODEL DE CHESTIONAR. STATISTICA ȘI INTERPRETAREA REZULTATELOR

Având în vedere obiectivele proiectului și ale ghidului, echipa de proiect a aplicat un chestionar unui număr de 1823 persoane (părinți și elevi), români și letoni, cu vârste cuprinse între 5 și 19 ani, pe o perioadă de un an.

În cercetarea calitativă s-au urmărit în principal percepțiile și atitudinile pe care acești copii le au asupra propriei situații, a nevoilor lor, cât și percepția asupra soluțiilor posibile pentru propriile

problemele. Deoarece copiii sunt cei care resimt cel mai puternic problemele pe care le întâmpină, tot ei sunt și cei mai în măsură să stabilească prioritatea aspectelor care necesită a fi rezolvate. Pentru a avea însă o imagine de ansamblu asupra dificultăților și a obstacolelor întâmpinate de copii dar și a soluțiilor posibile, a fost extinsă investigația la nivelul părinților.

Metodele folosite au fost: chestionarul, focus-grupul și interviul, metode ce permit investigarea în profunzime a percepțiilor și atitudinilor subiecților investigați.

Ghidurile de discuție destinate copiilor și tehnicele folosite au fost adaptate în funcție de vârstă acestora, cu scopul de a obține rezultate relevante pentru fiecare grupă de vârstă. La grupele mici de vârstă (8-12, 12-16 ani) au fost folosite mai mult tehnici proiective (*tehnica desenului, a colajului de poze, a poveștii despre o zi obișnuită din viața lor de copil*) pentru a facilita comunicarea și exprimarea propriilor percepții și emoții legate de implicarea/lipsa implicării temporare sau definitive (în cazul părinților decedați sau plecați la muncă în străinătate) a părinților.

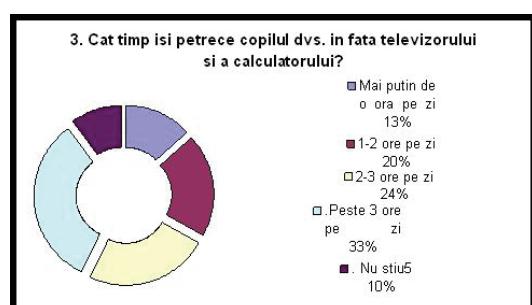
Menționăm că participarea copiilor la acest studiu a fost voluntară, acordându-se o grijă specială celor mai sensibili la problematica abordată, urmărind ca discuția despre părinți să nu aducă acestora nici un fel de prejudiciu la nivel emoțional.

3.1 Interpretarea rezultatelor chestionarului aplicat in Romania

1. Cât de des îl ajutați pe copilul dvs. la efectuarea temelor?

- a. În fiecare zi -5%; b. De câte ori are nevoie-65%; c. Niciodată-30%.

2. Cât de des discutați cu copilul dvs. despre problemele acestuia?

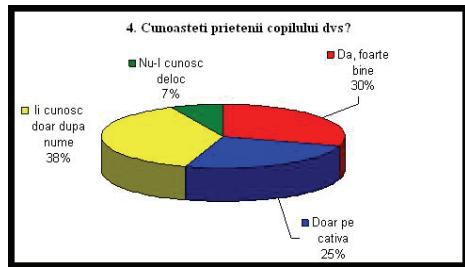

- a. Zilnic-41%;
 b. La câteva zile-3%;
 c. În week-end-15%; d. Foarte rar-38%;
 d. Niciodată-3%.

3. Cât timp își petrece copilul dvs. în fața televizorului și a calculatorului?

- a. Mai puțin de o oră pe zi - 13%; b. 1-2 ore pe zi - 20%; c. 2-3 ore pe zi - 24%;
 d. Peste 3 ore pe zi - 33%; e. Nu știu-10%.

4. Cunoașteți prietenii copilului dumneavoastră?

- a. Da, foarte bine-30%;
- b. Doar pe câțiva-25%;
- c. Îi cunosc doar după nume, dar nu i-am întâlnit niciodată-38%;
- d. Nu îi cunosc deloc.-7%.

5. Cât de mult îl implicați pe copilul dvs. în activitățile casnice? (curătenie, cumpărături, plata facturilor, grija față de frații mai mici)

- b. Foarte mult-5%; b. Mult-25%; c. Putin-30%; d. Foarte putin-9%; e. Deloc-31%.

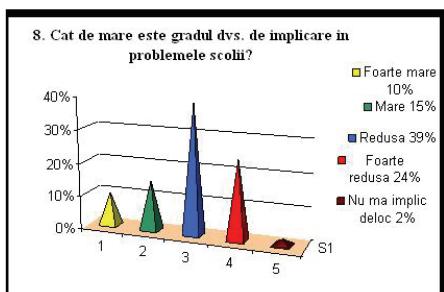
6. Cum petreceți timpul liber cu copilul dvs.? (exemple de activități)

R: Jocuri, plimbări, picnic, emisiuni TV vizionate împreună, cumpărături, la mall, foarte puțin.

7. Ce sumă de bani oferiți zilnic copilului dvs.?

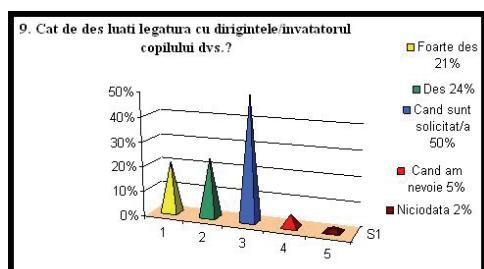
- a. Peste 10 lei-6%; b. 5-10 lei-26%; c. 2-5 lei-33%; d. Sub 2 lei-30%; d. Nu îi dau niciun leu-5%.

8. Cât de mare este gradul dvs. de implicare în problemele școlii?

- a. Foarte mare-10%;
- b. Mare-15%;
- c. Redus-39%;
- d. Foarte redus-24%;
- e. Nu mă implic deloc-2%.

9. Cât de des luați legătura cu dirigintele/învățătorul copilului dvs.?

- a. Foarte des-21%;
- b. Des-24%;
- c. Când sunt solicitat/ă-50%;
- d. Când am nevoie-5%;
- e. Niciodată-2%.

10. Cu câte cadre didactice ale copilului dvs. ați discutat personal?

- a. Cu cei mai mulți-21%; b. Cu cei de la materiile "de bază" -21%; c. Cu dirigintele/directorul-52%; d. Cu niciunul -6%.

11. Ați dorit să participați și alte cadre didactice la ședința cu părinții?

- a. Da – 41%; b. Nu – 59%.

12. Considerați că există o bună colaborare între dvs. și cadrele didactice din școală? Dacă nu, care este cauza?

- a) Da – 99%; b. Nu -1%. Motivație: lipsa timpului

13. Luați decizii referitoare la activitatea clasei împreună cu învățătorul/dirigintele?

- a. Da – 80%; b. Nu – 20%.

14. Sunteți consultat în alegerea ofertei educaționale (optionale)?

- a. Da – 95%; b. Nu – 5%.

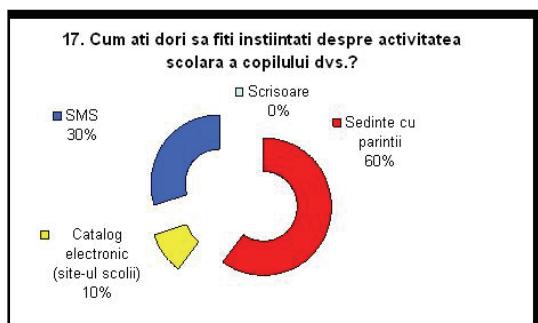
15. Cunoașteți activitatea educativă a școlii?

- a. Da – 92%; b. Nu – 8%.

16. Ați dorit să participați la activitățile educative ale clasei împreună cu copilul dvs.?

- a. Da-72%; b. Nu – 28%.

17. Cum ați dorit să fiți înștiințați despre activitatea școlară a copilului dvs.?

- a. Sedințe cu părinții-60%;
 b. Catalog electronic (pe site-ul școlii)- 10%;
 c. Sms, e-mail – 30%.
 d. Scrisoare -.

18. Ce atitudine adoptați în următoarele cazuri: violență între copii, taxă de protecție, limbaj vulgar...?

- a. Stau deoparte – 5%; b. Chem poliția – 46%; c. Strig de la distanță – 7%
 d. Rog pe cineva “mai abilitat” să intervină – 42%.

19. V-ați încuraja copilul să participe la acțiuni de voluntariat la nivelul comunității?

- a. Da – 98%; b. Nu – 2%.

20. Ați participat astfel de acțiuni de voluntariat alături de copilul dvs.?

- a. Da - 80%; b. Nu - 20%.

21. Dacă da, ce fel de acțiuni de voluntariat? (curățenie în spațiile verzi din oraș, strângere de fonduri pentru acțiuni caritabile, activități organizate de alte instituții din cadrul comunității: ONG-uri, Biserică, Primărie, etc.). Numeți acțiunea/acțiunile:

Acțiuni enumerate de părinți: în cadrul Bisericii, strângere de fonduri, în proiecte derulate de ONG-uri, curățenie în parcuri.

3.2 Chestionarul aplicat părintilor - Letonia

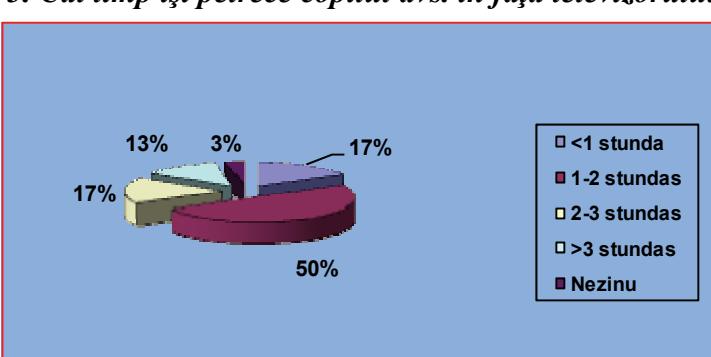
1. Cât de des îl ajutați pe copilul dvs. la efectuarea temelor?

- a. Zilnic – 13 b . De cate ori are nevoie – 80 c. Niciodată – 7%

2. Cât de des discutați cu copilul dvs. despre problemele acestuia?

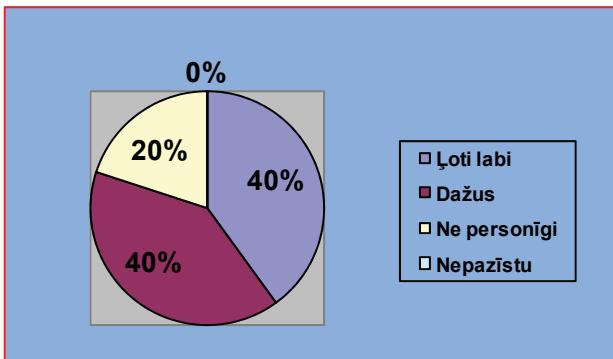
- a. Zilnic – 30% b .O data la câteva zile – 23% c. In week-end – 17% d. Rar – 30%;
 d. Niciodată

3. Cât timp își petrece copilul dvs. în fața televizorului și a calculatorului?

- a. Mai puțin de oră pe zi – 17%;
 b. 1-2 ore/zi – 50%
 c. 2-3 ore/zi – 17%;
 d. Mai mult de 3 ore/zi – 13%;
 e. Nu știu – 3%

4. Cunoașteți prietenii copilului dumneavoastră?

- a. Da, foarte bine – 40%;
- b. Doar pe câțiva – 40%;
- c. Îi știu doar după nume, dar nu-i cunosc personal – 20% ;
- d. Nu cunosc nici un prieten al copilului meu – 0%.

5. Cât de mult îl implicați pe copilul dvs. în activitățile casnice? (curățenie, cumpărături, plată facturilor, grija față de frații mai mici)

- a. Foarte mult – 3%; Mult – 40% ; c. Putin – 57%; d. Deloc – 0%.

6. Cum petreceți timpul liber cu copilul dvs.? (exemple de activități)

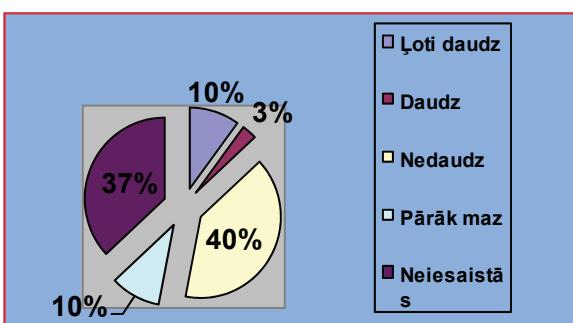
R: jucam jocuri, călătorim, vizitam prieteni sau ieşim la plimbare, activități în aer liber

7. Ce sumă de bani oferiți zilnic copilului dvs.?

- a. 1 – 2 LVL* – 67% b. Mai puțin de 1 LVL – 7%; c. Nu ii dau nici un LVL – 26%

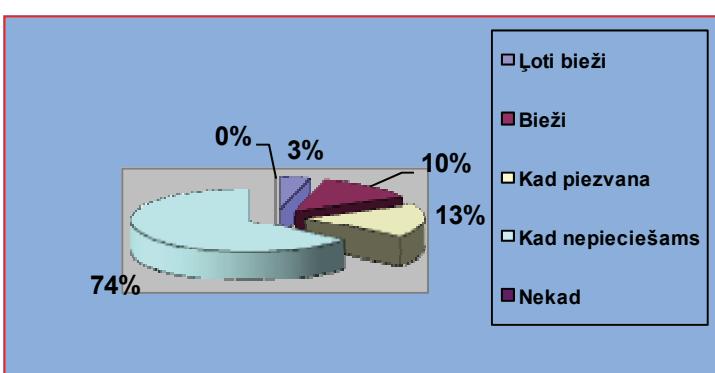
*1LVL = 5.85 RON

8. Cât de mare este gradul dvs. de implicare în problemele școlii?

- a. Foarte mare – 10%;
- b. Mare – 3%;
- c. Mic – 40%;
- d. Foarte redus – 10%;
- d. Nu mă implic deloc – 37%.

9. Cât de des luați legătura cu dirigintele/invățătorul copilului dvs.?

- a. Foarte des – 3%;
- b. Des – 10%;
- c. Când sunt solicitat/a – 13%;
- d. Când am nevoie – 74%;
- e. Niciodataă – 0%.

10. Cu câte cadre didactice ale copilului dvs. ați discutat personal?

- a. Cu majoritatea – 27% ; c. Cu dirigintele/directorul – 70%; d. Cu niciunul – 3%.

11. Ați dorit să participați și alte cadre didactice la ședința cu părinții?

- a. Da – 60%; b. NU – 40%

12. Considerați că există o bună colaborare între dvs. și cadrele didactice din școală? Dacă nu, care este cauza?

- a. Da – 93% b. Nu – 7%

13. Luati deciziile referitoare la activitatea clasei împreună cu învățătorul/dirigintele?

- a. Da – 53%; b. Nu – 47%

14. Sunteți consultat în alegerea ofertei educaționale (opționale)?

- a. Da – 70%; b. Nu – 30%

15. Cunoașteți activitatea educativă a școlii?

- a. Da – 53%; b. Nu – 47%

16. Ați dorit să participați la activitățile educative ale clasei împreună cu copilul dvs.?

- a. Da – 40%; b. Nu – 60%

17. Cum ați dorit să fiți înștiințați despre activitatea școlară a copilului dvs.?

- a. Ședințe cu părinții – 30%; b. Prin catalogul electronic (pe web-site-ul școlii) – 20%; c. SMS, e-mail – 7%; d. Scrisori, alte mijloace – 43%.

18. Ce atitudine adoptați în următoarele cazuri: violență între copii, taxă de protecție, limbaj vulgar...?

- a. Nu mă implic – 23%; b. Chem politia – 3%; c. Strig de la distanță – 47%; d. Rog pe cineva „mai abilitat” să intervină – 27%.

19. V-ați încuraja copilul să participe la acțiuni de voluntariat la nivelul comunității?

- a. Da – 63%; b. Nu – 37%

20. Ați participat la astfel de acțiuni de voluntariat alături de copilul dvs.?

- a. Da – 50%; b. Nu – 50%.

21. Dacă da, ce fel de acțiuni de voluntariat? (curățenie în spațiile verzi din oraș, strângere de fonduri pentru acțiuni caritabile, activități organizate de alte instituții din cadrul comunității: ONG-uri, Biserică, Primărie, etc.). Numeți acțiunea/acțiunile:

Acțiuni de ecologizare, proiecte organizate de municipalitate.

3.3 Chestionarul aplicat copiilor romani.

1. Cât de des vă ajută părinții la teme?

- a. În fiecare -20%; b. De câte ori am nevoie-30%; c. Niciodată-50%.

2.Cât de des discuți cu părinții despre problemele tale?

- a. Zilnic-30%; b. La câteva zile-20%; c. În week-end-0%; d. Foarte rar-40%; e. Niciodată-10%.

3.Cât timp îți petreci în fața televizorului și a calculatorului?

- a. Mai puțin de o oră pe zi-10%; b. 1-2 ore pe zi-20%; c. 2-3 ore pe zi-40%; d. Peste 3 ore pe zi-30%; e. Nu știu0%.

4.Părinții îți cunosc prietenii?

- a. Da, foarte bine-20%; b. Doar pe câțiva-60%; c. Îi cunosc doar după nume, dar nu i-au întâlnit niciodată-20%; d. Nu îi cunosc deloc-0%.

5.Cât de mult vă implică părinții în activitățile casnice? (curățenie, cumpărături, plata facturilor, grija față de frații mai mici)

- c.Foarte mult-20%; b. Mult-50%; c. Puțin-20%; d. Foarte puțin-0%; e. Deloc-10%.

6.Cum îți petreci timpul liber cu părinții tăi? (exemple de activități)

Jocuri, plimbări, grătar la iarba verde, emisiuni TV vizionate împreună,cumpărături, la mall, foarte puțin.

- emisiuniTV-60%;

- la iarba verde-30%

- plimbări 10%

7. Ce sumă de bani vă oferă părinții zilnic?

- a. Peste 10 lei-5%; b. 5-10 lei-10%; c. 2-5 lei-50%; d. Sub 2 lei-35%; d. Niciun leu -0%

8.Cât de des țin legătura părinții tăi cu dirigintele/invățătorul ?

- a. Foarte des-0%; b. Des-10%; c. Când sunt solicitați-20%; d. Când am nevoie-65%; e. Niciodată-5%.

9.Cu câte cadre didactice au discutat părinții tăi ?

- a. Cu cei mai mulți-20%; b. Cu cei de la materiile “de bază”-30%; c. Cu dirigintele/directorul-40%; d. Cu niciunul.-10%.

10. Iei decizii referitoare la activitatea clasei împreună cu învățătorul/dirigintele?

- a. Da-85% ; b. Nu-15%.

11.Ești consultat în alegerea ofertei educaționale (opționale)?

- a. Da-80%; b. Nu.-20%.

12. Cunoști activitatea educativă a școlii?

- a. Da-75%; b. Nu-25%.

13.Ai dorit să participe la activitățile educative ale clasei împreună cu părinții ?

- a. Da-80%; b. Nu.-20%.

14. Ce atitudine adopți în următoarele cazuri: violență între copii, taxă de protecție, limbaj vulgar...?

- a. Stau deoparte-60%; b. Chem politia-10%; c. strig de la distanță -0% d. rog pe cineva “mai abilită” să intervină.-30%

15.Te-au încurajat părinții să participe la acțiuni de voluntariat la nivelul comunității?

- a. Da;-70% b. Nu.-30%

16.Ai participat la astfel de acțiuni de voluntariat alături de părinții tăi?

- a. Da-90%; b. Nu.-10%.

17.Dacă da, ce fel de acțiuni de voluntariat? (curățenie în spațiile verzi din oraș, strângere de fonduri pentru acțiuni caritabile, activități organizate de alte instituții din cadrul comunității: ONG-uri, Biserică, Primărie etc.). Numește acțiunea/acțiunile:

- curățenie in parc -50%.

- biserică -20%;

- strângerea de fonduri -30%.

Studiul a fost realizat în anul 2010, pe un eșantion de 1823 persoane din județul Argeș - România (la Școala Nr.1 Topoloveni, Liceul „Ion Mihalache” Topoloveni, Școala Nr.16 Pitești, Școala Nr.13 Pitești, Școala cu clasele I-VIII Priboieni) și din regiunea Jelgava - Letonia (Școlile Salgale, Garoza, Ozolnieki, Tetele).

Asociația „Dăruind vei dobândi și tu” și Post Scriptum au efectuat un studiu privind relația părinte – copil în cele trei medii: familie, școală, comunitate. Chestionarele au fost aplicate în anul școlar 2009-2010. Studiul avut în vedere atât testarea opiniei părinților cât și a elevilor din cadrul școlilor menționate. Aplicarea lor s-a realizat la orele de consiliere și orientare, religie și cultură civică. Părinții au fost chestionați în cadrul ședințelor cu părinții, lectoratelor și în cadrul unor seminarii tematice. Au fost aplicate unui număr de 1823 de persoane.

Chestionarul a avut ca scop cercetarea modului în care părinții se implică în viața copilului, rezultatele reiesind atât din răspunsurile elevilor dar și din cele ale părinților. Au fost luate în considerare cele trei tipuri de relații: relația părinte –copil; relația părinte - școală; relația părinte - comunitate.

3.4 Relația părinte-copil

Se poate remarcă faptul că aproape 60% dintre părinți nu au suficient timp pe care să-l petreacă împreună cu propriul copil. Părinții dispun de acest timp în zilele noastre din ce în ce mai puțin. Din răspunsurile date la întrebările puse în prima parte a chestionarului dat părinților, reiese faptul că foarte mulți dintre aceștia nu fructifică momentele pe care le au libere pentru a le petrece cu copilul lor jucându-se, vizionând un film, plimbându-se în parc, citind, învățând împreună cu el, efectuând temele împreună și făcând implicit din aceste momente prilej de bucurie, atât pentru ei cât și pentru copii.

S-a observat că mulți dintre cei chestionați nu îi implică pe copii în activitățile casnice. Copiii ar putea fi astfel valorizați și s-ar putea simți folositori. Timpul petrecut cu copilul ar trebui să fie o prioritate în viața oricărui părinte dacă s-ar avea în vedere condiția ca acest lucru să nu se întâmple doar la nivel declarativ.

3.5 Relația părinte-Școală

Există părinți care privesc cu indiferență viața școlară a propriului copil. Această poziție poate fi explicată prin diminuarea funcției educative a familiei, măcinate de problemele de ordin juridic, moral sau social.

Sunt părinți care nu sunt realmente foarte ocupați și care amână totuși în permanență momentul contactului cu școala, reușind, în acest mod, să se situeze foarte departe de viața propriului copil.

Dar sunt și situații în care părinții colaborează cu școala și iau cele mai potrivite măsuri pentru a asigura succesul școlar al copilului.

Majoritatea părinților a optat ca forma de colaborare a părinților cu școala să fie participarea la ședințele cu părinții. Această colaborare nu poate fi însă limitată doar la cadrul ședințelor cu părinții, unde ei sunt informați cu privire la notele obținute și la comportamentul copilului. Colaborarea ar trebui extinsă și la alte forme. Un exemplu, în acest sens, l-ar putea constitui participarea activă la activitățile educative ale clasei împreună cu propriul copil. Opțiunea pentru o asemenea formă de colaborare s-a materializat într-un procent 28%.

3.6 Relația părinte-comunitate

Aici situația este următoarea: s-a observat din răspunsurile date că părinții îi încurajează pe copii să participe la acțiuni de voluntariat (un procent de 98%) și, de multe ori, părintele participă activ la astfel de acțiuni alături de copilul său. Majoritatea au efectuat acțiuni în colaborare cu Biserica (un procent de 52%), strângere de fonduri pentru acțiuni caritabile (un procent de 34%), curățenie în spații verzi (un procent de 10%), acțiuni cu ONG-uri (3%), iar 1% au afirmat că participă numai când au timp la acțiuni de voluntariat.

Din analiza răspunsurilor, au fost constatate următoarele aspecte: sunt părinți care nu acordă copiilor lor timpul necesar pentru a se apropia și a transmite tot ceea ce îi frământă; nu toți părinții adoptă un model bazat pe deschidere față de preocupările și activitățile zilnice ale copiilor; în foarte multe familii nu există o strategie în stabilirea, aplicarea și respectarea unor reguli; există copii cărora părinții nu le oferă responsabilitate în rezolvarea unor activități casnice, în funcție de vîrstă și gradul lor de maturitate; majoritatea părinților nu adoptă metode adecvate de acțiune în relația cu copiii lor, considerând că este suficientă intervenția educativă a scolii; este remarcabil faptul că majoritatea părinților încurajează și chiar se implică activ în activitățile de voluntariat.

Pe un eșantion de 1823 de părinți și copii chestionați, putem avea o marjă de eroare de 2%.

4. RECOMANDARI

În demersul nostru am pornit de la întrebările: „De ce este atât de importantă această relație părinte – copil?; Cum funcționează și ce trebuie să facem pentru a fi o construcție cât mai solidă?”.

Trebuie să stabilim încă de la început că fiecare copil este unic, o entitate de sine stătătoare care are nevoie lui, nevoi care generează și motivează anumite comportamente.

Aceste nevoi pot fi, plecând de la cele de supraviețuire: nevoia de hrană, de îmbrăcăminte, de igienă, de sănătate, de a merge la școală sau grădiniță, de a învăța, de a se juca, respectiv de a se relaxa și ajungând chiar până la nevoia de a avea anumite responsabilități specifice vârstei, la existența unor nevoi care țin de partea emoțională (acestea fiind cel puțin la fel de importante ca celelalte). Putem spune că o ultimă nevoie la nivel emoțional este timpul, despre care s-a observat că majoritatea părinților nu îl acordă îndeajuns copilului lor. Acest timp trebuie fructificat prin diferite activități. Poate chiar când părinții merg la cumpărături sau când rezolvă treburile casnice, ar trebui să le ceară ajutorul copiilor, să-i lase pe aceștia să îi ajute, ca apoi să îi laude și să îi valorizeze. Expresii de genul „*Nu știu ce mă făceam fără ajutorul tău.*” sau „*Mi-ai fost de mare ajutor.*” îi încântă pe copii. De asemenea, pot fi responsabilizați cu anumite sarcini: „*Dacă facem curat împreună, terminăm mai repede și avem timp să mergem să ne plimbăm.*”

Atenția părinților trebuie îndreptată și spre organizarea timpului liber al copilului, ferindu-l în acest mod de posibilele influențe negative ce pot veni din cadrul grupului de prieteni în care copilul s-ar integra din întâmplare. Timpul petrecut cu copilul ar trebui să fie o prioritate în viața oricărui părinte.

O altă atenție deosebită trebuie acordată organizării de către familie regimului zilnic al copilului, pe primul plan situându-se învățarea, dar fără afectarea orelor de odihnă și de relaxare.

Conlucrarea părinților cu școala nu se poate limita doar la discuții pe probleme administrativ-gospodărești sau la o simplă informare a părinților cu privire la notele obținute de copil. Trebuie încurajate dezbatările pe probleme educaționale majore: obiectivele generale ale școlii și ale copilului, statutul fiecărei discipline de studiu și rolul său în realizarea acestor obiective, metodele, tehniciile și strategiile de lucru, precum și necesitatea adaptării acestora la particularitățile de vârstă ale copiilor. Existența unui parteneriat școală-familie este una dintre condițiile importante pentru realizarea acestor obiective, pentru dezvoltarea abilităților de autocunoaștere ale copilului, respectiv pentru formarea unei imagini de sine pozitive a acestuia.

Contactul permanent cu școala, implicarea sinceră, atât a părinților cât și a cadrelor didactice în eficientizarea procesului educativ, stimularea morală a copilului pot crea o parte din premisele care asigură succesul școlar al unui copil.

Astfel, implicarea familiei în succesul școlar al copilului presupune și crearea mediului favorabil învățării, respectiv a unei atmosfere care să transmită elevului sentimente de securitate, de liniște sufletească și de bună dispoziție, lucruri indispensabile unei adevărate mobilizări.

În contextul actual din România, se remarcă o nouă abordare a problemei de comunicare dintre categoriile școală – familie. Relația aceasta este din ce în ce mai mult susținută și încurajată. Noua lege a educației prevede ca în Consiliul de administrație să fie inclusi mai mulți reprezentanți ai părinților, cu rol decizional în toate problemele educaționale. Mai mult, organizațiile de părinți sunt acceptate și încurajate în activitatea școlară și profesorii consilieri tratează problemele excepționale ale colaborării cu familiile elevilor. Organizațiile de profesori recunosc statutul și rolul asociațiilor de părinți și consideră problema relației școală-familie ca fiind una dintre cele mai importante.

De aceea, profesorii trebuie să-i facă pe părinți să înțeleagă că sunt întotdeauna bine-veniți dacă doresc să intre în clasă și să-i vadă pe copii participând la diverse activități școlare. Pot să trimită lunar informații părintelui, prin care să-l pună la curent cu activitățile clasei. Trebuie să-i ajute pe părinți să înțeleagă importanța sprijinului acordat copiilor lor. E important să mulțumească acestora pentru implicare și să explice care vor fi avantajele acțiunilor lor pentru copil și pentru școală.

De asemenea, pot să caute oportunități pentru discuții libere cu părinții și copiii, în afara cadrului oficial al școlii. De exemplu, pot să meargă pe terenul de joacă al copilului cât mai des, pentru a le oferi oportunitatea părinților de a-l cunoaște, precum și să participe la evenimentele

comunității sau în organizarea unor excursii. În același timp, profesorii pot să învețe despre cultura, viața, locul de muncă al membrilor familiei, pentru a realiza impactul tuturor acestora asupra copiilor. Să fie receptivi la alți membri ai familiei sau prieteni apropiati ai acestora, care sunt interesați de educația copiilor (bunici, mătuși, unchi, rude apropiate, etc.)

5. ASOCIAȚIA “DĂRUIND VEI DOBÂNDI ȘI TU” - PREZENTARE

Asociația Dăruind vei dobândi si tu are sediul în orașul Topoloveni, județul Argeș. Membrii acestei asociații sunt: cadre didactice, preoți, părinți ai elevilor , studenți etc.

Asociația Dăruind vei dobândi si tu a fost înființată în anul 2006.

Beneficiarii asociației sunt: persoane cu dizabilități, copiii orfani, copiii cu părinții şomeri, cu părinții plecați în străinătate (aflați în îngrijirea bunicilor, a persoanelor străine, a rudelor apropiate, a persoanelor străine sau lăsați singuri), copiii din zone izolate, copiii exploatați prin muncă; copiii bolnavi (dar nespitalizați).

Dintre proiectele derulate amintim:

1. Proiectul „SERVICII LA DOMICILIU PENTRU PERSOANE CU DIZABILITĂȚI FIZICE”

Durată de implementare: 12 luni – 2007-2008, finanțator: Co-operating Netherlands Foundations for Central and Eastern Europe

2. Proiectul “ȘI COPIILOR LE PASĂ” – Centrul de zi Topoloveni

Durată de implementare: 2007- 2011

Partenerii proiectului: Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Asociația Dăruind vei dobândi si tu, Organizația Salvați Copiii, Children's High Level Group, Primăria Orașului Topoloveni, Biserica Topoloveni.

Realizări: identificarea copiilor în suferință și a nevoilor acestora;

profesional,

- crearea unui centru de zi la Topoloveni, unde sunt îngrijiți 25 de elevi (asigurarea mesei de prânz, realizarea lecțiilor și educarea timpului liber pentru copiii cu părinți plecați în străinătate, cu părinți şomeri etc.),
- oferirea unor burse pentru copiii săraci identificați prin studiu de caz;

- oferirea de ajutor material în familie pentru 70 de copii cu probleme financiare grave (rechizite, alimente, îmbrăcăminte);
- susținerea copiilor foarte talentați, dar săraci pentru a se realiza profesional;
- realizarea unui centru de dialog al copiilor cu părinții plecați la muncă în străinătate prin intermediul internetului (webcam);

3. Proiectul „**PUNȚI ÎNTRE INIMI**”: ajutorarea copiilor sinistrați de la Rast (județul Dolj), Micești (județul Argeș) și Coșula (județul Botoșani).

4. Concursul „**ȘI ȚIE, COPILE, ÎȚI PASĂ?**” – proiect național, având ca obiectiv educarea tinerilor pentru VOLUNTARIAT;

5. Proiectul Comenius Regio: “**Compararea sistemelor educaționale din Romania și Letonia**”

Echipa editorială:

- Liliana Turturoiu;
- Oana Boțîrcă;
- Mirela Catrina;
- Daniel Serafimescu;
- Dan Turturoiu;
- Constantin Brânzaru;
- Lelde Jekabsone.

Parents' Role in Nowadays Educational System

PITEȘTI 2011

This "Parents Guide" is the result of joint Romanian – Latvian experience in Comenius Regio "Comparison of Educational systems in Romania and Latvia" developed over approximately two years of operation. Beyond this, he values the experience of two different cultures, Romanian, Latvian, regarding the education and parental involvement, school and society in children's lives. He also combines the experience of two somewhat different systems of education, if we look from the perspective of decentralization, because education in Latvia has embarked on this path many years ago, while the Romanian education is in an early stage of decentralization. In line with the objectives for this study, we chose a qualitative research is required for an exploratory approach to nature as fully reveal the needs and expectations of a child (or Latvian Romanian) has the his parents, school and society, but also understand how parent, school or company, Romanian, Latvian, get involved in raising and educating children.

This guide aims to help parents of the two countries to better understand their children in a society full of challenges and adverse influences (drugs, alcohol, media influence is not always positive influence, traps coming on Internet, increasing parental employment, labor migration to Western countries and therefore children loneliness, etc.).

It also discusses the involvement of parents in school activities and a variety of strategies that can be implemented in partnership Community - School - Family.

2. Diagnosis, goal and objectives

To provide guidelines regarding the future of the Romanian educational community, a diagnosis is necessary to demonstrate the state of the education system structured along three lines:

- School relationship with parents;
- Parent-student relationship in the family;
- Community involvement in education in rural school extra / extra-familial.

2.1 School – parents relationship

According to all observations and statistics, parents need a deeper involvement in the education of children at preschool level, and this interest fades as the child gets older. This interest is often almost invisible to adolescence and adulthood. Thus, at preschool, parents drive their children to kindergarten, they help their children in various themes because the child is not literate, could not do otherwise, come in daily contact with the teacher asking for references or giving their support. This concern is maintained in primary. Parents choose their child's class teacher at, especially in view of his record than his psychological profile. Unfortunately, this shows the growing interest of parents for notes, for instructional side, the principle that "a teacher with rich record, manages to make every child to reach high standards." Father almost completely neglects the emotional, spiritual education to school. He believes that if grades are satisfactory, the rest does not matter. Often children do not cope with the pace imposed by a teacher or not up to traditional media, but parents rarely make contact with the chosen class.

At the elementary school and especially secondary school age, parents consider their children already trained, so they do not have what to shape. For this reason, contact the school and teachers, is sporadic. There are parents who go on to school twice a year - meeting with parents in September and end of year celebration. These moments are symbolic father believes that he must come in the first days of school to give teachers a sign of cooperation, but also to show that their child is supervised. Also, attendance at end of year celebration symbolizes selecting a new prime or, at worst, a new promotion. At other times, the parent comes to school "if called." The discrete presence is justified by the phrase "I do not want to bother." Compared with the attitude of the parents involved in the cycles below, now there is a shyness, a certain embarrassment in addressing the teacher and school in general approach.

It is often observed in parent meetings held at both middle school and high school that parents are very reserved, very high percentage accept any claim and any explanation of the school-master

or director. Even if you have some complaints, they are not publicly expressed or petitioners request anonymity on the grounds that if the teacher will find out who is accused applicant, then the child will suffer.

This situation is observed when the parent needs to talk directly with a teacher. He does not address the front of that embarrassment or shyness, but in most cases, use of a mediator.

This approach is due to school and a fear of authority in general. Father has more courage in relation to the kindergarten or primary school because he sees those institutions as something less important, lower level, with a small number of teachers. However, the explanation "courage" could be related to parent age, much younger when her child is in kindergarten, to middle school or high school.

Obviously there are exceptions to this rule. Parents who are constantly involved throughout their child's school work, how else are among those who, from a reluctance to have started in an organized education.

A solution to this situation would be to the establishment of parents' associations with legal personality. They would behave like unions and could become a powerful partner for the school. Also, the advantage of these entities will be that, in negotiations with the school will be eliminated and subjective aspects will get the goals in general. Let us now imagine that many of the complaints of teachers or parents at the school, in general, are rejected as unfounded, because the father has for his child in a hit and pathetic. A representative of this association is the voice of hundreds of parents, so that its arguments gain weight before school.

Also, the Parents' Association would have a bank account where they could collect and manage so-called "school fund" so controversial today.

2.2 Parent-student relationship

The second component of the educational, after school, is the family. With a few nuances and parent-child path here is similar to that described above. Father is much more closely with the development of their child at an early age and becomes increasingly absent as the child grows.

The very young child is very emotionally and physically linked to its parent, especially mother. This link is maintained, generally up to puberty. Physical and mental transformation which crosses their preteen, it creates a state of introspection in which adults are excluded. Parents are considered "too old" for discussions related to sexual maturation and certain related needs. The child is convinced that the parent "can not understand" these mutations and then seek to hide and find answers to an age close to those who have recently passed or pass him by while similar conditions.

Any attempt by the parent to break the barriers imposed by the child is brutally rejected. The child is increasingly isolating family spends much time alone in his room or in the company of friends with common concerns or conditions. This repositioning of the child because he wants to be understood and accepted and is "absolutely sure" that parents would be capable of such a gesture.

Another reason for this spacing is related to the fact that his father is more difficult to meet the demands of the child's school. If pre-school or primary, most parents of children demands honorable solve homework help in middle school, it complicates things. Parents are not aware of the curriculum, which has suffered a staggering dynamic over the past twenty years. There must not omit the fact that many of the parents were during their "supporters" ardent school so their intellectual accumulation especially during high school were quite brief and it is difficult, after so many years to remember " Why have not learned!"

A third reason is the financial situation. The very young child accepts almost anything for granted came from the family. He has developed the terms "quality", "fashion", "firm", etc.. They make sense as the child feels the need to create a status in society, to better position themselves as belonging to groups or to ingratiate itself loved. Increase its financial claims, from primary to secondary school and from middle school to high school. Paradoxically, it is perhaps that of the three grounds of conflict presented so far, the parent is tempted to stop the latter. He realizes that he will not be able to regain their child confessor and the more it can not replace the intellectual

shortcomings to help with homework. For these reasons, he will find it more convenient than the status of "sponsor."

Given the above, it becomes easy to understand why fewer parents know about his child's life and his entourage, why communication is reduced to a few short sentences "over the door" and the "dialogue" is possible only when the child needs money. In these circumstances, the family education adolescence often tends towards zero. Being exceeded in all chapters, the parent leaves it to the school education only, without checking if there is a feed-back.

A first solution to avoid this type of relationship would be with a parent to teach his child. To keep abreast of technology, the trend in music and fashion, look much younger than actual age of the child to be considered an equal partner, a mentor and a trusted friend.

Secondly, parents should consider that young people today are maturing much faster than it produces few decades. Many believe that if they knew his first love in high school graduating son / daughter should do the same. In other words, they choose to prevent something after already consumed.

On the issue of material should be avoided such excesses "have money left, he is young, have fun! It's important to empower the parent to child, let him realize that money is not the most important thing in life and that if he wishes him so hard, you should think and how them to do rather than the art of "extortion" of parents.

2.3 Community involvement in education in rural school extra / extra-familial.

The third component of education, and perhaps the most visible of all, is involvement in the education of young adults in public. It may seem ironic that address this aspect given the fact that most parents fail in educating our children in an organized or institutional space (school or family) but it is clear that negative influences, almost all come from rural open, uncontrolled and unprotected from the street. Street is an extremely favorable social environment in which often only rule is "no rule"! Imagine the following scenario: a mother walking the child through the park. It is subject to visual and auditory information of a truck, which can not filter or you can not understand them, but which in any case a large proportion are harmful: vulgar expressions, lascivious conduct, physical violence, etc.. The parent can avoid the influence of these factors partly explaining every aspect of your child met by choosing areas for daily walks "septic" or even actively involved in "cleaning" of public space.

Unfortunately, in terms of civic activism in today's society it is almost nonexistent, the watchword is "Stay, it's your job!" Most of us witnessing helplessly horrified or indifferent to what happens in the street. Obviously, in certain situations is highly sensitive to get involved, especially when the "main players" are adults (in the case of street fighting, the adjustments of accounts) but we see a growing non-involvement including the correcting of negative behavior in children. Every day we see on the street, in shopping centers, parks, etc. Children with vulgar language or attitudes, violent. These moments should be managed as if they were their own children involved. Public inertia leads to a general contamination of society and the deviant states are treated as a normal modern society. We wake up only when we or our children are victims of the street, but it's already too late and maybe even then we do nothing, believing that evil has been committed, so what's the point?

Here we have an overwhelming role of institutions who still enjoy a certain respect in society (church, school, police, etc.) or very well known public figures, which are models for many young people. These factors should show a picture in society morally impeccable and, moreover, have a militant attitude of "cleansing" of society. Everyone who wants to live in a better world shall emerge from its environment and to engage in public space that is not scheduled at certain times widely publicized. It is important that the working style to become a way of life.

There is a simple variant of this type of attitude. When we witness a scene of physical violence or verbal can simply resort to emergency numbers are free to draw attention to child actors parents to notify the people responsible for that space.

Given the project objectives and guide the project team applied a questionnaire to a total of 1823 people (parents and students), Romanian and Latvian, aged between 5 and 19 years, a period of one year.

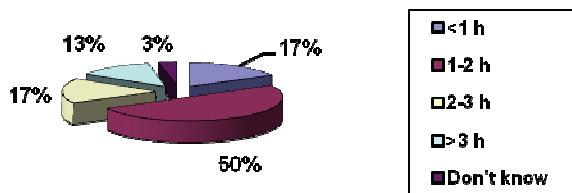
In qualitative research have been pursued primarily by perceptions and attitudes of these children have on their situation, their needs and perceptions of possible solutions for their problems. Because children are the ones who feel most strongly the problems they face, they also are most able to prioritize issues that need to be resolved. To take but an overview of the difficulties and obstacles faced by children and possible solutions, the investigation was extended to parents. The methods used were: questionnaire, focus group and interview methods that allow in-depth investigation of the perceptions and attitudes of the subjects investigated. Discussion guides for children and the techniques used were adjusted for age, in order to obtain relevant results for each age group. The young age groups (8-12, 12-16 years) were used more projective techniques (technical drawing, a collage of pictures, a story about a typical day in the life of their child) to facilitate communication and self-expression perceptions and emotions relating to the involvement / lack of involvement of temporary or permanent (for parents of deceased or gone to work abroad) parents.

Please note that children's participation in this study was voluntary, giving special care to the most sensitive to the issues addressed, following the discussion about their parents not to make any emotional injury.

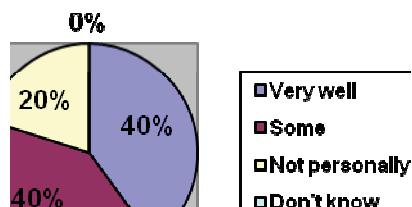
The study was conducted in 2010 on a sample of 1823 people in Arges County - Romania (School No.1 Topoloveni, , "Ion Mihalache High School" Topoloveni, School No. 16 Pitesti, School No.13 Pitesti, Priboieni School) and in Jelgava region - Latvia (Salgale, Garoza, Ozolnieki, Tetele schools).

Questionnaire for parents, Ozolnieki secondary school, 30 respondents

2. How often do you help your child in doing his/her homework?
- a. **Every day – 13%** b. **As often as he/he needs – 80%** c. **Never 7%**
 - 3. How often do you discuss with your child his/her problems?
- a. **Every day – 30%** b. **Once in several days - 23%** c. In week-end 17% d. rarely 30%
 - 4. How much does your child spend in front of the TV and playing games on the computer?
- a. **Less than an hour/day - 17%;** b. **1-2 hours/day - 50%** c. **2-3 hours/day - 17%;** d. **More than 3 hours/day - 13%;** e. **I don't know - 3%**

5. Do you know your child's friends?
- a. **Yes, very well - 40%;** b. **Only a few of them - 40%;** c. **I only know their names but I don't know them personally - 20% ;** d. **I don't know any of my child's friends - 0%.**

6. How much do you involve your child in household jobs? (cleaning, shopping, bills payment, taking care of younger brothers)

- a. **Very much – 3%; b. A lot – 40% ; c. A little – 57%; d. Not at all**

7. How do you spend your free time with your child? (examples of activities)

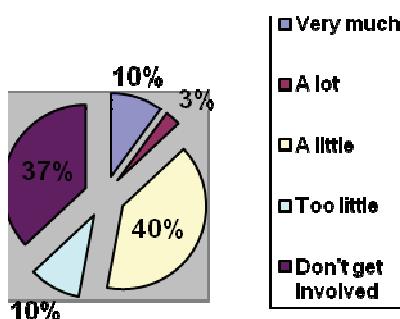
Sports 33%, traveling 17%, visiting friends or taking walks 21%, preparing food 7%, concerts, theatres 19%

8. How much money do you offer your child daily?

- a. **1 – 2 Ls - 67% d. Less than 1 Ls - 7%; d. I don't give him/her money - 26%**

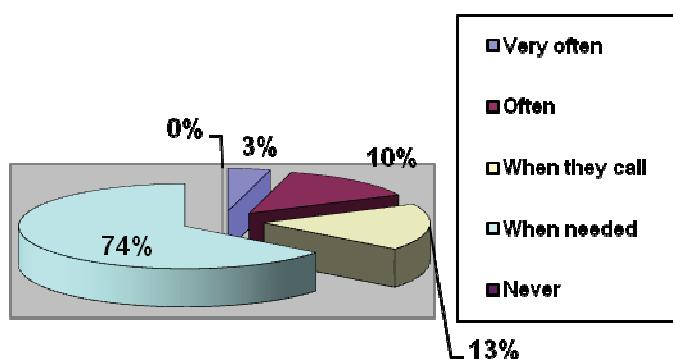
9. How much do you get involved in school problems?

- a. **a. Very much - 10%; b. A lot - 3% c. A little - 40% d. Too little 10% e. I don't get involved - 37%.**

10. How often do you get in touch with your child's head-teacher/ headmaster?

- a. **a. Very often - 3%; b. Often - 10%; c. When they call me - 13%; d. When I feel the need - 74%; e. Never – 0%.**

11. How many teachers of your child do you know personally?

- a. **The majority – 27%; b. The head-teacher/headmaster - 70%; c. No one 3%**

12. Would you like to have other teachers to participate to the parents meetings?

- a. **YES - 60%; b. NO – 40%**

- 13.**Do you think there is a good cooperation between you and the teachers in your child's school? If not, which is the cause?
- a. **YES - 93%** b. **NO - 7%**
- 14.**Do you take decisions regarding the class activities together with your child's head-teacher?
- a. **YES - 53%;** b. **NO - 47%**
- 15.**Are you consulted regarding the educational offer of the school (optional classes)?
- a. **YES – 70%;** b. **NO – 30%**
- 16.**Are you acquainted to the educational activity of your child's school?
- a. **YES - 53%;** b. **NO – 47%**
- 17.**Would you like to participate to the school educational activities together with your child?
- a. **YES – 40%;** b. **NO - 60%**
- 18.**How would you like to be informed about your child's school activity?
- a. **Parents meetings – 30%;** b. **Electronic catalogue (the school website) 20%;** c. **SMS, e-mail 7%**
d. **Letter brought by children 43%**
-
- 19.**What attitude do you adopt in the following situations: violence between children, protection tax, vulgar language...?
- b. **I don't get involved - 23%;** b. **I call the police 3%;** c. **I try to solve the problems from a distance - 47%;** d. **I ask someone "more capable" to get involved – 27%.**
- 20.**Would you encourage your child to participate to voluntary actions in the community?
- a. **YES - 63%;** b. **NO – 37%**
- 21.**Would you participate to such voluntary actions together with your child?
- a. **YES – 50%;** b. **NO - 50%**
- 22.**If yes, what kind of voluntary actions? (cleaning around the blocks of flats, collecting money for charities, activities organized by other institutions in the community: NGOs, Church, City Hall, etc.).
Name the action/actions:
Cleaning surroundings, get involved in local municipality's events 37%, Sport activities 13%, donations 7%, No answer 43%

INTERPRETATION OF SURVEY FOR CHILDREN ROMANIA

1. How often parents help with homework?
- a. **Every day, 20%;** b. **De whenever I need to 30% and 50% c. Never.**
2. How often talk with parents about your problems?
- b. **Daily-30%;** b. **La few days-20% c. 0% weekend d. Rarely-40%, 10% e. Never.**
3. How much time do you spend watching TV and computer?
- c. **Less than one hour per day and 10%, 1-2 hours daily b. 20% c. 2-3 hours per day and 40% d. More than 3 hours per day to 30% e.**
4. Do your parents know your friends?
- a. **Yes, very well-20% b. Only a few-60% c. They know only by name, but have never met - 20%;**
5. How much you are involved by your parents in the home? (Cleaning, shopping, paying bills, caring for younger siblings)
- a. **Very much-20% b. Good-50% c. Slightly-20% 0% d. Very little e. 10% Not at all.**
6. How do you spend free time with your parents? (Examples of activities)
Games, rides, barbecue on the grass, watched TV together, shopping at the mall, very little. -TVshows-60% - 40% on green grass 10%-rides
7. What amount of money parents give you daily?
- a. **More than 10 lei-5% b. 10% 5-10. lei c. 2 – 5 lei - 50% d. Less than 2 lei-35% -0% e. None**
8. How often parents keep in touch with your tutor / teacher?
- a. **Very often-0%; b. Often - 10% c. When asked, 20% d. When I needed-65%, e. Never - 5%**
9. With how many teachers did your parents discuss?

a) The most-20% b. With those from subjects 'baseline' -30%; c. Headteacher/headmaster-40% d. none - 10%.

10. Do you participate to decision making on class activity with teacher / tutor?

a. Yes-85% b. No-15%.

11. Are you asked about the educational supply (optional classes)?

a. Yes-80% b. No.-20%.

12. Do you know the school educational activity?

a. Yes-75% b. No-25%.

13. Would you like to participate in educational activities of the class with the parents?

a. Yes-80% b. No.-20%.

14. What attitude do you adopt in the following cases: violence between children, tax protection, foul language ...?

a. stay away-60% b. 10% Call the police c. shout from the distance of -0% d. Call someone "more competent" to get involved.-30%

15. Whould you encourage parents to participate in volunteer activities in the community?

a. Yes, b. No. 70% to 30%

16. Would you like to participate in such voluntary actions with your parents?

a. Yes-90% b. No.-10%.

17. If yes yes, what kind of voluntary action? (Cleaning green spaces in the city, raising funds for charity, activities organized by other institutions in the community: NGOs, church, town hall, etc.). Called action / actions: 50% - clean parks, 20% church, 30% - fund raising

Association, "Giving you will be give, too" and "Post scriptum" conducted a study on the relationship the parent - child in three areas: family, school and community. The questionnaires were applied in the 2009-2010 school year. The study took into account both parents' opinion and testing of students in those schools. Their application was made at hours of counseling and orientation, religion and civic culture. Parents were interviewed at the meetings with parents, lectorates and thematic seminars. Have been applied to a total of 1823 people.

The questionnaire was aimed at exploring the parents involved in child's life, both proceeding results from the responses of the students and parents. Have been taken into account the three types of relationships: parent-child relationship; parent - school relationship, parents' relationship - the community.

a) Parent-child relationship

It may be noted that almost 60% of parents do not have enough time to spend it with her own child. Parents have the time today's increasingly less. The data răspunsurile questions in the first part of the questionnaire given to parents, indicates that many of them capitalizes on their free moments to spend with their child jucâdu them up, watching a movie, walking in the park reading, learning together with him, doing homework together, and by implication from these moments of joy, both for themselves and for their children.

It was noted that many respondents did not involve the children in the home. Children may thus be valued and might feel useful. Time spent with the child should be a priority in the life of any parent if they would consider the condition that this does not happen only in statements.

b) Parent - school relationship

There are parents who watch with indifference the school life of their child. This position can be explained by reducing the educational function of families torn by issues of legal, moral or social.

There are parents who are not really very busy and constantly postponed, however, when contact with the school, succeeding in this way, to be located far from their child's life.

But there are situations in which parents work with school and take the appropriate measures to ensure the child's educational success.

Most parents chose that form of collaboration between parents and the school to be attending meetings with parents. This collaboration can not however be confined to meetings with parents where they are informed of the grades obtained and the child's behavior. Collaboration should be extended to other forms. An example in this respect, it could be active participation in educational activities with their child's class. The option for such a form of collaboration has resulted in a 28% percentage.

c) Parent-community relationship

This situation is as follows: the responses observed that parents encourage children to participate in voluntary action (a percentage of 98%) and, often, parents actively participate in such actions with his child. Most have taken action in collaboration with the Church (a percentage of 52%), fundraising for charity (a percentage of 34%), cleaning the garden (a figure of 10%), shares with NGOs (3%), and 1% said they participate only when they have time to volunteer activities.

The analysis of responses were observed following ASPEC up: there are parents who do not give their children time to close and transmit everything they kneaded, not all parents adopt a model based on openness to the concerns and daily activities of children, in many families there is a strategy setting, implementation and enforcement of rules, there are children whose parents do not give them responsibility in dealing with domestic tasks, depending on age and level of maturity, most parents do not adopt appropriate methods action in relation to their children, believing that sufficient school educational intervention, it is remarkable that most parents encourage and even actively involved in volunteer activities.

In a sample of 1823 interviewed parents and children, we have a margin of error of 2%.

Recommendations:

In our approach we started with the questions: "Why is it so important that parent-child relationship?; How it works and what does it take to be as solid a building?".

We must establish at the outset that each child is unique, an independent entity that has its needs, needs that generates and motivates certain behaviors.

These needs may be based on the survival: the need for food, clothing, hygiene, health, walking to school or kindergarten, to learn, play, respectively, to relax and even reaching by the need to have some age-specific responsibilities, the existence of which related to the emotional needs (which are at least as important as the others). We say that a final emotional need is time, which has been observed that most parents do not grant their child enough. This time should be exploited through various activities. Perhaps when parents go shopping or when domestic affairs, should seek help children to let them help them, then praise him and to capitalize. Phrases like "I do not know what I did without your help." Or "I've been very helpful." Delight children. Also, be responsible and accountable for certain tasks: "If we clean together, finish early and have time to go to walk."

Attention should be directed toward parents and leisure organization of the child, protecting him in this way the possible negative influences that can come from the group of friends a child could fit in the story. Time spent with the child should be a priority in the life of any parent.

Another special attention should be paid by the family organization of the child on a daily basis, is stood in the forefront of learning, but without affecting hours of rest and relaxation.

Working parents and the school can not be limited to discussions on administrative issues in a simple household or to educate parents on child's grades. Have encouraged debate on major educational issues: the overall objectives of the school and the child, the status of each discipline and its role in achieving these objectives, methods, techniques and strategies work, and their need to adapt to the particularities of children's age. Existence of school-family partnership is one of the important conditions for achieving these goals, developing self-awareness skills of children, respectively to form a positive self-image of it.

Permanent contact with the school, sincere involvement of both the parents and teachers in improving the educational process, encouraging the child may create a moral part of the premises to ensure a child's academic success.

Thus, family involvement in the child's educational success requires the creation of conducive learning environment, an atmosphere that student to transmit feelings of security, peace of mind and good spirit, a true mobilization essential things.

In the present context of Romania, there is a new approach to the problem of communication between school categories - family. This relationship is becoming increasingly supported and encouraged. The new education law requires that the Board of Directors to include more representatives of parents, the decision-making role in all educational matters. Moreover, organizations are welcome and encouraged parents in school activities and teachers treat problems counselors working with families of exceptional students. Teachers organizations recognize the status and role of parents' associations and considers the problem of school-family relationship as one of the most important.

Therefore, teachers need to make parents understand that they are always welcome if they wish to enter the classroom and to see the children participating in various school activities. Can I send monthly parent information, which put him in touch with class activities. We must help parents understand the importance of support for their children. It is important to thank them for their involvement and to explain their actions to be advantages for the child and school.

They may also seek opportunities to open discussions with parents and children outside the school official. For example, can go on the playground of the child as often, to give parents the opportunity to know and to participate in community events or organizing trips. At the same time, teachers can learn about the culture, life, family members work to achieve all their impact on children. Be open to other members of their family or close friends who are interested in educating children (grandparents, aunts, uncles, relatives, etc.).

5. Presentation of the Association “Giving, you will be given, too!”

The Association “Giving you will be given, too!” has its headquarters in the city Topoloveni, Arges county. The members of this association are: teachers, priests, parents of pupils, students, etc.

The Association was founded in 2006.

Beneficiaries of the Association are: people with disabilities, orphans, children with unemployed parents, with parents working abroad (left in the care of grandparents, foreign people, close relatives, strangers or left alone), children in remote areas, children exploited by labor, sick children (but unhospitalised).

Among the projects undertaken include:

1. Project HOME SERVICES FOR PERSONS WITH PHYSICAL DISABILITIES

Implementation period: 12 months - from 2007 to 2008, financing: Co-operating Netherlands Foundations for Central and Eastern Europe

2. CHILD CARE Project - Day Center Topoloveni

Duration of implementation: 2007 – 2011

Project partners: Ministry of Education, Youth and Sports The Association, "Giving you will be given, too", Save the Children, Children's High Level Group, Topoloveni Town Hall, Church Topoloveni.

Achievements:

- Identifying children in distress and their needs;
- Creation of a day in Topoloveni, where 25 students are looked after (lunch catering, leisure and education achievement lessons for children with parents abroad, with unemployed parents etc.)
- Providing scholarships for poor children identified by case studies;
- Providing material support for 70 children in families with serious financial problems (school supplies, food, clothing);
- Supporting very talented children, but poor;
- Creation of a center for dialogue with parents of children left to work abroad through the Internet (webcam).

3. Project "HEART BRIDGE" to help flood victims children Rast (Dolj county), Miceşti (Argeş county) and basket (Botosani county).

4. Contest "Do you, my child, care?" - National project, aimed at educating young people for volunteering;

5. Comenius Regio: “Comparing Romanian and Latvian Educational Systems”

Editorial team:

- Liliana Turturoiu;
- Oana Boțîrcă;
- Mirela Catrina;
- Daniel Serafimescu;
- Dan Turturoiu;
- Constantin Brânzaru;
- Lelde Jekabsone.

Rokasgrāmata vecākiem

PITEȘTI 2011

1. ARGUMENTS

Šī “Rokasgrāmata vecākiem” tapusi divu gadu sadarbības laikā starp Rumānijas un Latvijas speciālistiem Mūžizglītības programmas “Comenius Regio” partnerības projekta “Latvijas un Rumānijas izglītības sistēmu salīdzinājums” ietvaros. Tajā īemtas vērā divu atšķirīgu – latviešu un rumāņu – kultūru īpatnības saistībā ar izglītību, vecāku iesaistīšanās tās procesos, skolas un sabiedrības lomu bērna dzīvē. Rokasgrāmata apvieno divu nedaudz atšķirīgu izglītības sistēmu pieredzi, raugoties no decentralizācijas viedokļa, jo Latvija pirmos soļus šajā virzienā spērusi daudzus gadus atpakaļ, kamēr Rumānijas izglītības sistēma atrodas tikai decentralizācijas sākuma stadijā. Saskaņā ar šī pētījuma mērķiem mēs izvēlējāmies kvalitatīvi izpētīt bērnu (latviešu vai rumāņu) vajadzības un gaidas attiecībās ar vecākiem, skolu un sabiedrību, kā arī izveidot labāku sapratni par vecāku, skolas un sabiedrības (latviešu vai rumāņu) iesaistīšanos bērnu audzināšanā un izglītošanā.

Šīs rokasgrāmatas mērķis ir palīdzēt abu valstu vecākiem labāk izprast savus bērnus, kuri dzīvo sabiedrībā, kur jāsastopas ar izaicinājumiem un nelabvēlīgu ietekmi (narkotikām, alkoholu, plašsaziņas līdzekļiem, kas ne vienmēr sniedz pozitīvu ietekmi, internetā sastopamiem slazdiem, vecāku pieaugošo nodarbinātību, darbaspēka migrāciju uz rietumiem, kas izraisa bērnu vientulību utt.). Tā arī apskata, cik nozīmīga ir vecāku iesaistīšanās skolas aktivitātēs, un sniedz virkni ierosinājumu, kurus var izmantot sabiedrības, skolas un ģimenes sadarbībā.

2. IZVERTEJUMS, MERKI UN UZDEVUMI

Lai sniegtu vadlīnijas saistībā ar Rumānijas izglītības sistēmas nākotni, nepieciešams diagnostificēt tās pašreizējo stāvokli trijos aspektos:

- Skolas un vecāku attiecības;
- Vecāku un skolēna attiecības ģimenē;
- Sabiedrības iesaistīšanās izglītības procesos lauku apdzīvotās vietās.

2.1. Skolas un vecāku attiecības.

Saskaņā ar novērojumiem un statistiku vecāki vislielāko uzmanību bērna izglītībai pievērš pirmsskolas vecumā, bet, bērnam pieaugot, interese par bērna izglītību samazinās. Šī interese bieži vien izzūd pavisam, kad bērns ir pusaudža vai jaunieša vecumā. Pirmsskolas vecumā vecāki ved savus bērnus uz bērnudārzu, palīdz dažādu uzdevumu veikšanā, jo viņi vēl patstāvīgi ar tiem netiku galā. Vecāki šajā periodā ik dienu kontaktējas ar skolotāju, lai saņemtu atsauksmes par bērnu vai arī sniegtu savu atbalstu.

Šīs rūpes saglabājas līdz sākumskolai, kad vecāki izvēlas sava bērna klases audzinātāju, īpaši nemot vērā pedagoga spējas, nevis viņa psiholoģisko raksturojumu. Tas diemžēl parāda vecāku

interesi tikai par atzīmēm un izglītojošo pusi, uzskatot, ka skolotājs ar lielāku pieredzi palīdzēs bērnam sasniegt augstākus standartus. Tomēr vecāki mēdz ignorēt bērna emocionālo un garīgo audzināšanu skolā, uzskatot, ja atzīmes ir apmierinošas, tad pārējam nav būtiskas nozīmes. Bieži vien bērni netiek galā ar skolotāja piedāvāto tempu vai tradicionālajām skolas prasībām, bet vecāki reti kontaktējas ar klases audzinātāju.

Jau pamatskolā un īpaši vidusskolas vecumā vecāki uzskata, ka bērns jau ir pietiekami apguvis un viņam vairs nav jāprogresē, šajā periodā arī kontaktiem starp skolotāju un vecākiem ir gadījuma raksturs. Ir vecāki, kuri dudas uz skolu divreiz gadā – uz vecāku sapulci septembrī un mācību gada nobeiguma pasākumu, un arī šie apmeklējumi ir formāli. Vecāki, īpaši tēvi, uzskata, ka, ierodoties skolā pirmajās mācību dienās, viņi sniedz sadarbības apliecinājumu un parāda, ka bērni tiek uzraudzīti. Līdzīgi tas ir attiecībā uz mācību gada noslēguma pasākumu. Reizēm vecāki atnāk uz skolu tikai tad, ja viņiem paziņo par problēmām. Tad vecāki jūtas neērti un apgalvo: „Es nevēlējos jūs traucēt.” Salīdzinājumā ar attieksmi, kas raksturīga mācību procesa sākotnējās stadijās, šajā laikā vecāki, vēršoties pie skolotāja vai skolas, jūtas neērti.

Vecāku sanāksmēs pamatskolā vai vidusskolā bieži novērots, ka vecāki ir ļoti rezervēti, un vairums no viņiem pieņem jebkuru skolotāja vai skolas direktora skaidrojumu. Arī tad, ja vecākiem ir sūdzības, tās netiek izteiktas publiski vai arī tiek pieprasīta anonimitāte, lai gadījumā, ja skolotājs atklātu, kura bērna vecāki ir sūdzējušies, no tā neciestu bērns.

Šāda situācija novērojama arī tad, kad vecākiem jārunā individuāli ar skolotāju. Viņi parasti nerunā tieši par problēmu vai neveiklo situāciju, bet vairumā gadījumu izsakās aplinkus.

Šī pieeja ir saistīta ar bailēm no skolas un autoritātēm kopumā. Tēvi ir drosmīgāki un atvērtāki attiecībās ar bērnudārza vai sākumskolas pasniedzējiem, jo šīs institūcijas tiek uztvertas kā mazāk svarīgas, zemāka līmeņa institūcijas. Tomēr šī „drosme”, iespējams, ir saistīta ar vecumu, jo paši vecāki daudz jaunāki, kamēr bērns ir bērnudārzā vai sākumskolā. Tomēr ir arī pozitīvi izņēmumi – ir vecāki, kuri nepārtraukti iesaistās sava bērna skolas gaitās.

Iespējamais risinājums situācijas uzlabošanai būtu vecāku apvienības ar juridisku spēku. Tās darbotos kā nodibinājumi un varētu kļūt par spēcīgiem skolu sadarbības partneriem. Šādu apvienību darbības rezultātā diskusijās ar skolām tiktu samazināti subjektīvie aspekti un sasniegti nepieciešamie mērķi. Iedomāsimies situāciju, kad daudzas sūdzības par skolu tiek noraidītas kā nepamatotas tikai tādēļ, ka bērni nāk no nelabvēlīgām ģimenēm. Šādas apvienības loceklis pārstāvētu simtiem vecāku, un tā argumentiem būtu lielāka ietekme uz skolu.

Vecāku apvienība varētu izveidot arī savu bankas kontu, kurā ieskaitītu un pārvaldītu mūsdienās tik pretrunīgi vērtēto skolas naudu.

2.2. Vecāku un skolēna attiecības ģimene.

Otrā izglītības komponente aiz skolas ir ģimene. Arī vecāku un bērnu attiecībās ar dažām niansēm situācija ir līdzīga iepriekš aprakstītajam. Tēvs bērna attīstībā ir vairāk iesaistīts agrā vecumā, bet, bērnam pieaugot, viņa loma izglītībā kļūst arvien mazāka.

Mazie bērni ir emocionāli un fiziski ļoti cieši saistīti ar vecākiem, it īpaši māti. Šī saikne parasti saglabājas līdz pubertātes vecumam. Vēlāk, pirmspubertātes vecumā, pusaudzī notiek nozīmīgas fiziskas un mentālas pārmaiņas, un bieži vien vecāki tiek izslēgti no sava bērna uzticības loka. Jaunieši vecākus sāk uzskatīt par pārāk veciem, lai ar viņiem pārrunātu seksuālo nobriešanu un ar to saistītās problēmas. Bērns ir pārliecināts, ka vecāki nespēj saprast šīs pārmaiņas, un cenšas slēpties un rast padomu pie cilvēkiem, kas ir tuvāki viņa vecuma grupai un kuri ir nesen pārdzīvojuši to pašu.

Jebkuri vecāku mēģinājumi salauzt bērna uzceltās barjeras tiek kategoriski noraidīti. Bērns arvien vairāk izolējas no ģimenes un pavada laiku viens savā istabā vai draugu sabiedrībā. Šī pozīcijas maiņa notiek, jo bērns vēlas būt saprasts un pieņemts, un ir pilnībā pārliecināts, ka vecāki nespēj viņu saprast.

Vēl viens šīs attālināšanās iemesls ir saistīts ar to, ka vecākiem ir aizvien grūtāk izpildīt skolas uzliktās prasības. Ja pirmskolas vecumā un sākumskolā vairums vecāki palīdz bērniem izpildīt mājas darbus, tad pamatskolā mācību viela kļūst sarežģītāka. Vecāki vairs nezin mācību programmu, kas pēdējo divdesmit gadu laikā piedzīvojusi milzīgas pārmaiņas. Šeit jāpiemin, ka nereti pašiem vecākiem skolas gados ir bijušas citas intereses, tādēļ mācību vielas apguve it īpaši vidusskolas gados bijusi fragmentāra un ir grūti to atcerēties pēc tik daudziem gadiem. Tādēļ nākas atzīt: „Kāpēc mēs toreiz nemācījāmies!”

Trešais iemesls ir finansiālā situācija. Mazs bērns visu, ko sniedz ģimene, uztver kā pašu par sevi saprotamu, jau agrā vecumā viņam ir izveidojusies izpratne par tādiem terminiem kā „kvalitāte”, „mode”, „firma” utt. Šīm lietām ir nozīme, jo bērnam šķiet, ka ar to palīdzību viņam ir jārada statuss sabiedrībā, jāpieder pie kādas grupas vai jāsaņem vienaudžu atzinība, turklāt bērna finansiālās prasības arvien pieaug. Paradoksāli, bet no visiem līdz šim pieminētajiem konfliktu iemesliem vecāki ir gatavi apstāties pie pēdējā. Viņi domā, ja nespēj atgūt sava bērna uzticību un palīdzēt mājas darbu risināšanā, tad izvēlas vieglāko ceļu – kļūst par „sponsoriem”, necenšoties risināt konfliktus pēc būtības.

Nemot vērā visu iepriekš minēto, ir vieglāk saprast, kāpēc arvien mazāk vecāku zina par savu bērnu dzīvi, kāpēc komunikācija aprobežojas ar īsiem teikumiem un dialogs ir iespējams tikai tad, ka bērnam ir vajadzīga nauda.

Šādos apstākļos ģimenes iesaistīšanās izglītības procesā pusaudžu vecumā tuvojas nullei. Nespēdami tikt galā ar minētajām problēmām, vecāki sava bērna izglītošanu pilnībā uztic skolai, pat necenšoties uzzināt, kā bērnam tur veicas.

Pirmais solis, lai izvairītos no šāda veida attiecībām, ir izpratne, ka vecākiem jāpiedalās savu bērnu mācību procesā. Lai to veiksmīgi darītu, jācenšas sekot līdzi jaunākajām tehnoloģijām, tendencēm mūzikā un modē, pievērst uzmanību savam ārējam izskatam un censties izskatīties jaunākiem, lai bērni uztvertu vecākus kā vienlīdzīgus partnerus, padomdevējus un uzticamus draugus.

Otrkārt, vecākiem vajadzētu saprast, ka bērni mūsdienās nobriest ātrāk, nekā dažas desmitgades iepriekš. Daudzi uzskata, ja viņi sastapa savu pirmo mīlestību tikai vidusskolā, tad viņu bērniem vajadzētu darīt tāpat. Vecāki bieži vien cenšas kaut ko novērst pēc tam, kad tas jau ir noticis.

Materiālajā ziņā vajadzētu izvairīties no galējībām, sakot: „Lai jau viņam tiek tā nauda, viņš ir jauns, lai izpriečājas!” Ir svarīgi likt saprast bērnam, ka nauda nav svarīgākā lieta dzīvē, un, ja viņam tā vajadzīga, tad palīdzēt meklēt iespējas, kā naudu nopelnīt, nevis „izspiest” to no vecākiem.

2.3. Sabiedrības iesaistīšanās izglītības procesos lauku apdzīvotās vietās.

Trešā un, iespējams, pati redzamākā no visām izglītības komponentēm ir jauniešu audzināšana sabiedrībā. Var likties ironiski pievērsties šim aspektam, ņemot vērā to, ka vairumam vecāku ir grūtības izglītot bērnus organizētā vai institucionālā veidā (skolā vai ģimenē), tomēr ir skaidrs, ka pārsvarā negatīvā ietekme lauku apdzīvotās vietās atklātā un nekontrolējamā veidā nāk no ielas. Iela ir sociāla vide, kurā bieži vienīgais likums ir tāds, ka likumu vispār nav. Iedomāsimies sekojošu ainu: māte ar bērnu iet cauri parkam, bērns ir pakļauts audiovizuālai ietekmei, kuru viņš varbūt nesaprobt, tomēr daudzos gadījumos tā ir negatīva: bērns dzird vulgārus izteicienus, redz nepiekļīgas mīlestības izpausmes, fizisku vardarbību utt. Vecāki var mazināt šo ietekmi, daļēji izskaidrojot pa ceļam redzēto, izvēloties pastaigām citu vietu vai arī aktīvi iesaistoties ceļā sastapto problēmsituāciju risināšanā.

Diemžēl, sabiedriskā aktivitāte un atbildība mūsdienu sabiedrībā tik pat kā neeksistē. Vairums no mums vienīgi nošausminās vai arī izjūt vienaldzību pret to, kas notiek uz ielas. Protams, atsevišķas situācijas ir īpaši jūtīgas, ja notikumos iesaistīti pieaugušie (piemēram, ielu kautiņš, attiecību skaidrošana), tomēr arvien vairāk cilvēku atsakās iesaistīties konfliktsituācijās arī tad, ja par nepareizu rīcību jāaizrāda bērniem. Mēs ar to sastopamies katru dienu uz ielas, iepirkšanās centros, parkos utt. Mēs redzam bērnus ar vulgāru valodu un attieksmi pret apkārtējiem, mēs sastopamies ar vardarbību. Šādos brīžos mums vajadzētu rīkoties tā, it kā tie būtu mūsu pašu bērni. Sabiedriskais inertums novēd pie sabiedrības „piesārņošanās”, un nereti novirzes mūsdienu sabiedrībā tiek uztvertas kā norma. Mēs „pamostamies” tikai tad, kad paši vai mūsu bērni kļūstam

par ielas upuriem, taču tad jau ir par vēlu. Diemžēl pat tad mēs neko nedarām, jo uzskatām, ka jaunums jau ir nodarīts un vairs nav jēgas iejaukties.

Šeit mums jānovērtē nozīmīgo lomu, kāda ir institūcijām, kurām ir ietekme sabiedrībā (baznīca, skola, policija utt.), vai arī sabiedrībā pazīstamām personībām, kuras ir paraugs daudziem jauniešiem. Šīm institūcijām un personībām vajadzētu rādīt nevainojamu piemēru, un, vēl vairāk, parādīt aktīvu attieksmi sabiedrības attīrišanas labā. Katram, kurš vēlas dzīvot labākā pasaule, vajadzētu iesaistīties sabiedriskajās norisēs.

Vienkāršs piemērs šādai aktīvai attieksmei ir situācija, kad mēs, kļūstot par aculieciniekiem fiziskai vai verbālai vardarbībai, nestāvam malā, bet piezvanām uz ārkārtas situāciju tālruņiem vai pievēršam tuvumā esošu kārtības sargātāju uzmanību.

Saskaņā ar projekta mērķiem un uzdevumiem projekta komanda gada laikā Latvijā un Rumānijā aptaujāja 1823 personas – vecākus un skolēnus vecumā no 5 līdz 19 gadiem.

Kvalitatīvajā izpētē tika galvenokārt apskatīts, kā aptaujātie bērni uztver un attiecas pret savu konkrēto situāciju, vajadzībām un iespējamajiem problēmu risinājumiem. Tā kā bērni visasāk uztver problēmas, viņi spēj arī viskonkrētāk noteikt jautājumus, uz kuriem nepieciešams rast atbildes. Lai iegūtu pilnīgāku ieskatu par grūtībām un šķēršļiem, ar kuriem jāsastopas bērniem, un to iespējamajiem risinājumiem, pētījumā tika iesaistīti arī vecāki.

Pētījumā tika izmantotas aptaujas anketas, fokusa grupas intervijas, kas atļāva dzīlāk izpētīt apskatāmos jautājumus.

Lai sasniegtu katrai vecuma grupai atbilstošus rezultātus, katrai no tām tika izstrādātas diskusiju vadlīnijas un metodoloģija. Jaunākajās vecuma grupās (8 -12, 12 - 16 gadi) tika vairāk izmantotas projektīvas metodes (zīmēšana, attēlu kolāzas, tipiska diena skolēna dzīvē), lai veicinātu komunikāciju, un bērni brīvi izpaustu savas izjūtas un emocijas saistībā ar vecāku iesaistīšanos vai neiesaistīšanos mācību procesā.

Jāņem vērā, ka bērnu piedalīšanās šajā pētījumā bija brīvprātīga, īpaši uzmanīgi izturoties pret jūtīgiem jautājumiem saistībā ar viņu vecākiem, lai pēc diskusijām neradītu bērniem emocionālus pārdzīvojumus.

Pētījums tika veikts 2010. gadā, un tajā piedalījās 1823 cilvēki Ardžes apgabalā, Rumānijā (Topoloveni 1. skolā, Jona Mihalačes vidusskolā, Topoloveni, Pitești 16. skolā, Pitești 13. skolā, Priboieni skolā) un Zemgalē, Latvijā (Salgales, Garozas, Ozolnieku un Teteles skolās).

3. APTAUJAS ANKETA VECAKIEM

3.1 Ozolniku vidusskola, 30 respondenti

23. Cik bieži jūs palīdzat savam bērnam mājasdarbos?

a. Katru dienu – 13%

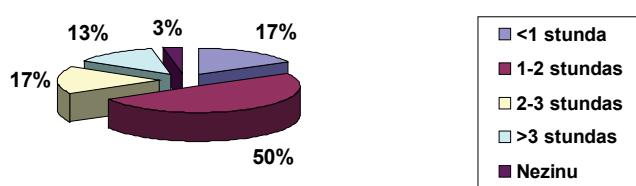
- b. Kad vien tas ir nepieciešams – 80%
- c. Nekad – 7%

24. Cik bieži jūs ar bērniem apspriežat viņu problēmas?

- a. Katru dienu – 30%
- b. Reizi dažās dienās – 23%
- c. Nedēļas nogalēs – 17%
- d. Reti – 30%

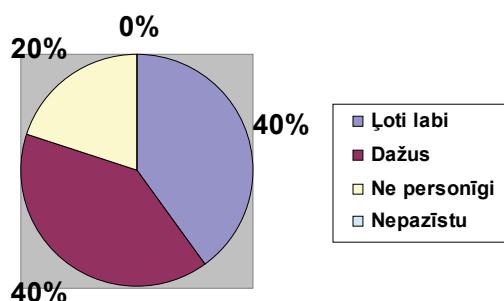
25. Cik daudz laika jūsu bērns pavada pie televizora vai spēlējot datorspēles?

- a. Mazāk nekā stundu dienā – 17%
- b. 1-2 stundas dienā – 50%
- c. 2-3 stundas dienā – 17%
- d. Vairāk nekā 3 stundas dienā – 13%
- e. Es nezinu – 3%

26. Vai jūs pazīstat savu bērnu draugus?

- a. Jā, ļoti labi – 40%
- b. Tikai dažus no viņiem – 40%
- c. Es zinu tikai, kā viņus sauc, bet nepazīstu viņus personīgi – 20%
- d. Es nepazīstu nevienu savu bērnu draugu – 0%

27. Cik daudz jūs liekat saviem bērniem veikt mājas darbus? (sakopt telpas, iepirkties, apmaksāt rēķinus, pieskatīt jaunākos brāļus vai māsas)

- a. ļoti daudz – 3%

- b. Daudz – 40%
- c. Nedaudz – 57%
- d. Nemaz – 0

28. Kā jūs pavadiet brīvo laiku ar bērniem?

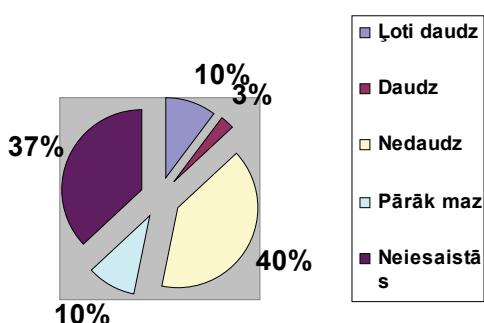
- a. Sports – 33%
- b. Ceļošana – 17%
- c. Draugu apciemošana vai pastaigas – 21%
- d. Ēdienu gatavošana – 7%
- e. Koncerti, teātris – 19%

29. Cik daudz naudas dienā jūs piešķirat savam bērnam?

- a. 1 – 2 Ls – 67%
- b. Mazāk par 1 Ls – 7%
- c. Es nedodu viņam/viņai naudu – 26%

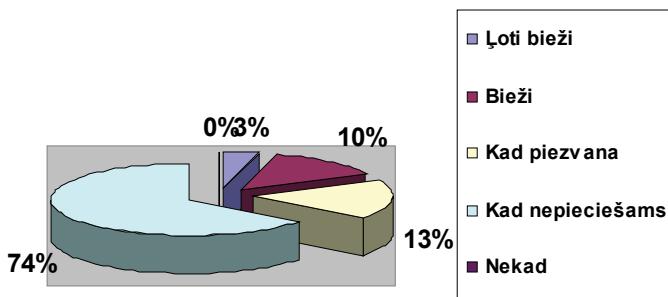
30. Cik daudz jūs iesaistieties skolas problēmās?

- a. Ľoti daudz – 10%;
- b. Daudz – 3%
- c. Nedaudz – 40%
- d. Pārāk maz – 10%
- e. Es neiesaistos – 37%.

31. Cik bieži jūs kontaktējaties ar sava bērna klases audzinātāju?

- b. Ľoti bieži – 3%
- c. Bieži – 10%
- d. Kad viņš/viņa man piezvana – 13%
- e. Kad man šķiet, ka tas ir nepieciešams – 74%
- f. Nekad – 0%

32. Cik daudzus no bērna skolotājiem jūs pazīstat personīgi?

- a. Vairumu – 27%
- c. Klases audzinātāju – 70%
- d. Nevienu – 3%

33. Vai jūs vēlētos, lai vecāku sanāksmēs piedalītos arī citi skolotāji?

- a. Jā – 60%
- b. Nē – 40%

34. Vai jūs uzskatāt, ka jums ir laba sadarbība ar skolotājiem jūsu bērna skolā?

- g. Jā – 93%
- h. Nē – 7%

35. Vai lēmumus saistībā ar klases aktivitātēm jūs pieņemat kopā ar bērna klases audzinātāju?

- a. Jā – 53%
- b. Nē – 47%

36. Vai jums ir sniepta informācija par izglītības piedāvājumu skolā (izvēles priekšmetiem)?

- a. Jā – 70%
- b. Nē – 30%

37. Vai jums ir informācija par jūsu bērna skolas izglītības aktivitātēm?

- a. Jā – 53%
- b. Nē – 47%

38. Vai jūs vēlētos piedalīties skolas izglītojošajās aktivitātēs kopā ar savu bērnu?

- a. Jā – 40%
- b. Nē – 60%

39. Kā jūs vēlaties tikt informēts par sava bērna skolas aktivitātēm?

- a. Vecāku sanāksmes – 30%
- b. Elektroniskais katalogs (skolas mājas lapa) – 20%
- c. SMS, e-pasts 7%
- d. Vēstule, kuru atnes bērns – 43%

40. Kāda ir jūsu attieksme pret sekojošām situācijām: vardarbību starp bēniem, naudas izspiešanu, vulgāru valodu?

- c. Es neiesaistos – 23%
- d. Es zvanu policijai – 3%
- e. Es cenšos atrisināt problēmu no attāluma – 47%
- f. Es palūdzu kādam „spējīgākam” iesaistīties – 27%

41. Vai jūs mudinātu savu bērnu iesaistīties brīvprātīgā darbā savā apdzīvotajā vietā?

- a. Jā – 63%
- b. Nē – 37%

42. Vai jūs piedalītos šādā darbā kopā ar savu bērnu?

- a. Jā – 50%
- b. Nē – 50%

43. Ja jā, tad kāda veida brīvprātīgais darbs tas būtu? (sakopt dzīvojamās mājas apkārtni, vākt naudu labdarībai, piedalīties aktivitātēs, kuras rīko citas vietējās organizācijas: NVO, baznīca, dome, utt.).

- g. Apkārtnes sakopšana, iesaistīšanās apdzīvotās vietas pasākumos – 37%
- h. Dalība sporta aktivitātēs – 13%
- i. Iesaistīšanās labdarībā – 7%
- j. Nav atbildes – 43%

3.2 Rumanijas bernu aptaujas apkopojums

1. Cik bieži vecāki jums palīdz skolas mājasdarbos?

- a. Katru dienu – 20%
- b. Kad vien tas ir nepieciešams – 30%
- c. Nekad – 50%

2. Cik bieži jūs runājat ar vecākiem par savām problēmām?

- a. Katru dienu – 30%
- b. Dažreiz – 20%
- c. Reti – 40%
- d. Nekad – 10%

3. Cik daudz laika jūs pavadāt pie televizora vai datora?

- c. Mazāk par 1 stundu dienā – 10%
- b. 1-2 stundas dienā – 20%
- c. 2-3 stundas dienā – 40%
- d. vairāk par 3 stundām dienā – 30%

4. Vai jūsu vecāki pazīst jūsu draugus?

- a. Jā, ļoti labi – 20%
- b. Tikai dažus – 60%
- c. Viņi zina, kā viņus sauc, bet nekad nav viņus satikuši – 20%

5. Cik daudz vecāki jūs iesaista mājas darbos? (sakopšana, iepirkšanās, rēķinu apmaksa, rūpes par jaunākajiem brāļiem un māsām)

- a. ļoti daudz – 20%
- b. Daudz – 50%
- c. Nedaudz – 20%
- d. ļoti maz – 0%
- e. Neiesaista vispār – 10%

6. Kā jūs pavadāt brīvo laiku ar vecākiem? (aktivitātes – spēles, izbraucieni, pikniki, TV skatīšanās, iepirkšanās lielveikalā)

- a. TV šovu skatīšanās – 60%

- b. Pikniks – 40%
- c. Izbraucieni – 10%

7. Cik daudz naudas jums ik dienas dod vecāki?

- a. Vairāk kā 10 lejas – 5%
- b. 5-10 – 10%
- c. 2 – 5 lejas – 50%
- d. Mazāk par 2 lejām – 35%
- d. Necik – 0%

8. Cik bieži vecāki kontaktējas ar jūsu klases audzinātāju?

- a. ļoti bieži – 0%
- b. Bieži – 10%
- c. Kad viņiem lūdz – 20%
- d. Kad nepieciešams – 65%
- e. Nekad – 5%

9. Ar cik skolotājiem jūsu vecāki ir runājuši?

- a. Ar vairumu – 20%
- b. Ar galveno priekšmetu skolotājiem – 30%
- c. Ar klases audzinātāju – 40%
- d. Ne ar vienu – 10%

10. Vai jūs ar klases audzinātāju piedalieties diskusijās par klases aktivitātēm?

- a. Jā – 85%
- b. Nē – 15%

11. Vai jums jautā par izglītības iespējām (izvēles priekšmetiem)?

- a. Jā – 80%
- b. Nē – 20%

12. Vai jūs pārzināt skolas izglītības aktivitātes?

- a. Jā – 75%
- b. Nē – 25%

13. Vai jūs vēlētos piedalīties klases izglītības aktivitātēs kopā ar vecākiem?

- a. Jā – 80%
- b. Nē – 20%

14. Kāda būtu jūsu attieksme sekojošās situācijās: vardarbība starp bērniem, naudas izspiešana, rupja valoda?

- a. Noskatītos no malas – 60%
- b. Piezvanītu policijai – 10%
- c. Iesaistītos no attāluma – 0%
- d. Sauktu palīgā kādu spēcīgāku – 30%

15. Vai jūs iedrošinātu savus vecākus piedalīties brīvprātīgo aktivitātēs jūsu apdzīvotajā vietā?

- a. Jā – 70%
- b. Nē – 30%

16. Vai jūs vēlētos piedalīties brīvprātīgo aktivitātēs kopā ar saviem vecākiem?

- a. Jā – 90%
- b. Nē – 10%.

17. Ja jā, tad kāda veida brīvprātīgo aktivitātēs – sakopt zaļās zonas jūsu apdzīvotajā vietā, vākt naudu labdarībai, iesaistīties aktivitātēs, kuras rīko citas vietējās organizācijas: NVO, baznīca, dome, utt.

- a. parku sakopšana – 50%
- b. dalība baznīcas pasākumos – 20%
- c. dalība labdarības pasākumos – 30%

Asociācijas „Dod, un tev taps dots” un „Post scriptum” veica pētījumu par vecāku un bērnu attiecībām trīs jomās: ģimenē, skolā un sabiedrībā. Aptauja tika veikta 2009.-2010. mācību gadā. Pētījums apkopoja gan vecāku, gan skolēnu viedokli iesaistītajās skolās. Aptaujas tika veiktas klases stundā, reliģijas un sabiedrības mācību stundās. Vecāki tika aptaujāti vecāku sanāksmju, lekciju un tematisko semināru laikā. Kopumā aptaujā piedalījās 1823 personas.

Aptaujas jautājumi bija vērsti uz to, lai izpētītu vecāku iesaisti bērnu dzīvē, uzzinot gan vecāku, gan bērnu viedokli. Pētījumā apskatītas trīs veidu attiecības: vecāku un bērnu attiecības, vecāku un skolas attiecības un vecāku un sabiedrības attiecības.

3.3. Vecāku un bērnu attiecības.

Jāatzīmē, ka gandrīz 60% vecāku nav pietiekami daudz laika, lai pavadītu to ar bērniem, tā mūsdienās kļūst arvien mazāk un mazāk. Vecāku atbildes uz aptaujas pirmajiem jautājumiem liecina, ka vecāki izmanto savu brīvo laiku, lai kopā ar bērniem skatītos filmas, pastaigātos parkā, lasītu, kopā mācītos, pildītu mājasdarbus, un viņi gūst no šiem brīžiem prieku sev un bērnam.

Aptaujas rezultāti liecina, ka respondenti nepietiekoši iesaista savus bērnus mājas darbos. Tomēr tieši piedalīšanās mājas darbos bērniem varētu likt justies novērtētiem un noderīgiem. Laika pavadīšanai ar bērniem jābūt vecāku prioritātei, ar nosacījumu, ka tas notiek ne tikai vārdos, bet kopīgā darbībā.

3.4. Vecāku un skolas attiecības.

Ir vecāki, kuri ir vienaldzīgi pret bērna dzīvi skolā. Tādu nostāju var izskaidrot ar ģimenes izglītojošās lomas samazināšanos sabiedrībā. Problēma bieži vien nav aizņemtībā, daļa no vecākiem vienkārši izvēlas turēties tālāk.

Taču ir arī pozitīvas situācijas, kad vecāki sadarbojas ar skolu un rīkojas, lai veicinātu bērnu sekmes mācībās. Vairums vecākiem sadarbība ar skolu izpaužas vecāku sapulces apmeklēšanā. Tomēr sadarbībai nevajadzētu aprobežoties ar sanāksmēm, kur vecāki vienīgi uzzina par bērna sekmēm un uzvedību. Sadarbībai starp vecākiem un skolu vajadzētu notikt arī citos veidos, piemēram, piedaloties izglītojošās aktivitātēs kopā ar sava bērna klasi. Šādu iespēju atbalstīja 28% no aptaujā iesaistītajiem vecākiem.

3.5 Vecāku un sabiedrības attiecības.

Atbildes uz aptaujas jautājumiem liecina, ka vecāki mudina bērnus iesaistīties brīvprātīgā darbā (98%), un bieži vien šādās aktivitātēs piedalās kopā ar bērnu. Vairums bērnu ir piedalījušies vietējās baznīcas rīkotajos pasākumos (52%), līdzekļu vākšanā labdarībai (34%), dārzu sakopšanā (10%), kā arī nevalstisko organizāciju rīkotajos pasākumos (3%). 1% norādīja, ka viņi piedalās brīvprātīgo aktivitātēs tikai tad, kad viņiem ir brīvs laiks.

Ne visi vecāki ir atvērti savu bērnu vajadzībām un ikdienas aktivitātēm. Daudzās ģimenēs valda ļoti stingri likumi, kuri bērniem ir jāievēro. Aptauja liecina, ka nereti vecāki neuztic atbildību par mājas darbiem. Vairums vecāku nepiedalās savu bērnu izglītošanā, jo uzskata, ka skolā sniegtā izglītība un audzināšana ir pietiekama.

Aptaujājot 1823 vecākus un bērnus, kļūdas rezerve ir 2%

4. REKOMANDACIJAS:

Pētījuma sākumā mēs uzdevām kontroljautājumus – „Kāpēc vecāku un bērnu attiecības ir tik svarīgas? Kā tās funkcionē, un kas jādara, lai tās būtu kā stipra celtne?”

Ir svarīgi apzināties, ka katrs bērns ir vienreizēja, neatkarīga būtnē, kurai ir savas vajadzības. Dzīves pamatvajadzības bērnam ir – pārtika, apģērbs, tīriņa, veselība, izglītošanās bērnudārzā vai skolā. Bērniem ir jārotāļājas, jāatpūšas, bet viņiem ir arī jāuzņemas atbildību atkarībā no vecuma. Šī atbildība ir saistīta ar emocionālajām vajadzībām, kuras ir tikpat svarīgas kā pārējās. Mēs uzskatām, ka svarīgākā emocionālā nepieciešamība bērnam ir ar vecākiem kopā pavadīts laiks. Diemžēl pētījums rāda, ka vairums vecāku nevelta bērniem pietiekami daudz sava laika. Šo laiku var pavadīt dažādās aktivitātēs, piemēram, kopīgi iepērkoties vai veicot mājas darbus, var lūgt bērna palīdzību un uzslavēt par paveikto. Vecāki var uzslavēt bērnus ar vārdiem: „Es nezinu, ko es bez tavas palīdzības darītu!” vai arī: „Tu man ļoti palīdzēji!” Ieprieciniet bērnus, uzticiet bērnam atbildību par kādu konkrētu uzdevumu: „Ja mēs kopā sakopsim māju un pabeigsim ātrāk, mēs varēsim doties pastaigā.”

Vecākiem būtu jāpievērš uzmanība tam, kā bērns pavada brīvo laiku, jo tādā veidā viņu var pasargāt no negatīvas ietekmes nelabvēlīgā draugu grupā. Laikam, kas pavadīts kopā ar bērnu, vajadzētu būt vecāku dzīves prioritātei.

Svarīgi ir pievērst bērnam uzmanība ģimenes ikdienas dzīvē, nosakot laiku, kad bērnam ir jāmācās, tomēr atlicinot arī pietiekoši brīvo laiku atpūtai un spēlēm.

Sadarbībai starp vecākiem un skolu nevajadzētu aprobežoties tikai administratīvā līmenī, apspriežot vienīgi bērna sekmes. Svarīgi ir apspriest vispārīgus izglītības jautājumus: par skolas un bērna mērķiem, katra priekšmeta nozīmi šo mērķu sasniegšanā, par darba metodēm, kas ir atbilstošas bērna vecumam. Šāda sadarbība starp skolu un vecākiem ir viens no svarīgākajiem nosacījumiem izglītības mērķu sasniegšanā, kā arī pozitīvas bērna pašapziņas veidošanā.

Pastāvīgs kontakts ar skolu, vecāku un skolotāju iesaistīšanās izglītības procesa uzlabošanā var veicināt bērna akadēmisko izaugsmi. Tādējādi ģimenes iesaistīšanās bērna mācību procesā var radīt labvēlīgu izglītošanās atmosfēru, kura rada skolēnā drošības, miera un prieka sajūtu, kas ir svarīga bērna mobilizācijai.

Šajā kontekstā Rumānijā parādās jauna pieeja skolas un vecāku attiecībām, kas gūst arvien lielāku atbalstu un atzinību. Jaunais izglītības likums paredz, ka skolu padomēs jāiekļauj vairāk vecāku pārstāvju, kuriem būtu svarīga loma lēmumu pieņemšanā visos izglītības jautājumos. Tāpat dažādas vecāku organizācijas iesaistās skolu darbā, veicinot vecāku aktīvu līdzdalību. Ar ģimenēm, kurās ir bērni ar īpašām vajadzībām, strādā atbalsta personāls. Skolotāju organizācijas atzīst vecāku apvienību lomu un vērtē skolas un ģimenes sadarbību izglītības procesos kā ļoti svarīgu.

Tādēļ skolai jāaicina vecākus piedalīties nodarbībās, lai dotu iespēju vērot, kā bērni darbojas dažādās aktivitātēs, ir lietderīgi regulāri nosūtīt vecākiem informāciju par klases aktivitātēm. Tas palīdz vecākiem saprast, cik liela nozīme ir viņu atbalstam bērna dzīvē. Tāpat ir svarīgi pateikties par viņu iesaistīšanos bērna un skolas dzīvē.

Skolotāji var meklēt iespējas veidot kontaktus ar vecākiem un bērniem arī ārpus skolas, piemēram, iesaistot vietējos pasākumos vai kopīgos izbraukumos. Vienlaikus, skolotājiem jāiepazīstas ar ģimenes situāciju, sadzīvi un vecāku darbu, lai varētu izprast un atbalstīt bērnu. Skolotājiem jābūt atvērtiem arī pret citiem ģimenes locekļiem un tuviem draugiem, kuri ir ieinteresēti bērna izglītībā (vecvecākiem, krustvecākiem, radiniekiem utt.).

Ievadraksts komanda:

- Liliana Turturoiu;
- Oana Boțîrcă;
- Mirela Catrina;
- Daniel Serafimescu;
- Dan Turturoiu;
- Constantin Brânzaru;
- Lelde Jekabsone